2

BIBLIOTECA
DEL
Colegio Mayor de Nuestra Señora
del Rosario
E04 N068 Ej.1

12498

678

Tractatus
Theologico-scholasticus
de
Deo-Homine.

DEL COLEGIO DE MALAGA DEL ROSARIO

230 X 10 F

Prooemium.

Ineffabile incarnationis mysterium, quod et controversiarum ira haereticorum undequaque tumultantes sepes; et catholicae religionis summum et omni sapientiae, et veri Dei thesauros, atque misericordiarum suarum ingenio nostrarum disputationum in hujusmodi arcta et altos, totque sublimibus difficultatibus implaxum, ut in hoc meo, ut legit, Prooemiorum, veri perspicacium et Angelorum ingressum obstructus. Quod appellavit Apostolus ad Ephesios 3: sacramentum a seculis abscondito Deo: Civitas Platonis, opus divinae sapientiae: Damascenus, opus omni novum, maxime novum, et soli sub sole novum: Angelicus, miraculum omni miraculorum: Alii denique Patres summum omni mirabilium clamitant, ipsiusque, ex eo mistherio et Deo hoc tractatu hoc, quae utilius parum, et jucunditas vere attrahens, toto subrideat mentis spectaculum, et theologorum attentum speculatorum, juxta optimum ab Anselmo dictum et proficiosa, et speciosa. Speciosa ex de speciosis inter filios hominum, proficiosa, ex de ipso in quo nobis omnia donavit Pater, dum Filium dedit, sermonem facere conamur. Hic ille est, qui factus est homo mittere, factus sub lege, ut eos qui sub lege erant redimeret, apostolus. Hic ille, qui ex immortali institutus esset, mortalem reddidit miseratio. Hic ille, qui nos infinitos assumens potius sui non dimisit, quam non erat, evasit; quam erat non deseruit. Utinam ita Deum redemptorem mente noscamus, quemadmodum omnis possimus nostro corde, nostris viribus diligere. Aiunt DD. et hoc mirabili mysterio in 3um sententiarum explanantes Magistri D. Thomas exactius in 3.a parte per quaest 60, Christi plenissime, et ordo exprimit per 2.o volumina per unum Vazquez, et plures Antiquos et modernos, quos inter quos, ut insequendo in hujusce tractatus de eum ipso Deo hoc Optimo Servi duce citatos dabimus. Dixi

Colegio Mayor del Rosario.

Disputatio prima de veritate, cognoscibilitate, convenientia, et necessitate Incarnationis filij Dei pro peccato satisfactoe

Sect. 1.a de veritate Incarnationis: ubi an Xptus v. Spiritus phycus pprie tale?

1. Fide certum e, et catholice veritatem fmly suppendy potius, quam standy, Verbum divinum incarnatum ee ex Maria Virgine: vivepreale, et phice unum assumpsisse integrum nam humanam in unitate personae. Stat in hac veritate ex pluribus Sacae Scripturae testimoniis tum ex novo, tum ex veteri testamto desumptis. Infis enim in novo testamto dicit Joan 1.o Verbum caro factum e, et habitabit in nobis. Matthei 16 tu es Xptus filius Dei vivi. Ad Rom 9.o Xptus e secundum carnem, qui e super omnia benedictus. In veteri a testamto legimus Genes 49.o non auferetur sceptrum de Juda, nec Dux de femore ejus, donec veniat, qui mittendus e, et ipse erit expectatio gentium: in qua profecia ostendit Jacob certum, accedentem regnum Messiae: videlicet Judam regnaturum ee in posteris suis, nec regnum ejus defuturum, nisi post adventum Messiae: cum pl.s regnum Juda jam defuerit, venisse Messiam, necesse e.

2 Legimus 2.o Daniel 9.o ubi Angelus ad Daniel. ita alloqitur 70 hebdomadas abreviatae st super populum tuum, et super Urbem sanctam tuam ut consumetur prevaricatio, et finem accipiat peccatum, et deleat iniquitas, et adducat justitiam sempiternam, et impleat visio, et profetia et ungat Sanctum. . . Sanctum, et post hebdomadas 62as occidet Xptus, et non erit ejus populus, qui eum negaturus e, et civitatem, et sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo, et finis ejus vastitas, et post finem belli statuta desolatio, et in dimidio hebdomadae deficiet hostia, et sacrificium; atque istum hebdomadem quomodocumque sumant, sive elapsae sint, tum hebdomada in sacris litteris 7 sumitur pro 7 diebus, ut apud nos, et hebdomadae Levitici 23.o 7 per unum anno, in quo sunt dies Gen 29, Jacob implevisse hebdomadem pro Rachele; 7 pro 7 annis, ut mos erat apud hebraeos celebrabat: pl.s

3 Quod si alium unicuique hebdomadem tribuant 70 annos ad insultum, ut ait Venerius, statuunt cum hujusmodi hebdomadem nullibi in Scriptura allegatam, et hoc dato nihil certi in pfata profecia statuere potest; quidquid unusquisque ardeo suo potest detrahere hebdomadas ad 100, vel 1000, et plures annos explicandos, quidquid dicet nemo. Utrum 70 hebdomadae istae statuerent 7 annos solares, vel lunares, quaestio e inter catholicos DD.res Suarez quidquid mutatum huerint. Ad dicendum: In ipsa profetia manifestum ee rationem; non statuit 70 hebdomadas ad delendum iniquitatem; et postea dicit Xptus occidendus post hebdomadas 62as, quae debuiet occidi ante adventum.

4 Ad stat, non ibidem dicit usque ad Xptum ducem hebdomades 7, et hebdomades 62 erunt, et addit; et post hebdomadas 62as (intelligit, suppositis prioribus 7) occidet Xptus &c. Unde tempus hoc extendi debet usque ad Xptum, dum ad incarnationem, et nativitatem, sed ab ejusdem manifestatione per predicationem, et miracula, quae in baptismate testimonium accepit a Patre dicente: hic e filius meus dilectus, et cum post 3. annos mortem subierit Xptus recte inferit, in hebdomada fine accepisse peccatum, et in dimidio hebdomadae hostiam et sacrificium defuit. Pl. quae in quo non e inventum peccatum, et quae factum propitiatio pro totius mundi peccatis fine accepit peccatum, et adducta e justitia sempiterna.

5 Dicet tertium: Messias in fine mundi primitus Dn. illud Isaiae 2.o exit in novissimis diebus, ubi promissa e pax summa, omnium gentium conversio. Addo, quidquid sit venturum Xptum ignotum non erit dies Judicii, et cum scriptum e in medio annorum vivificabitur. Sed stat, non ibi sermo e de 2.o Xpti Dni adventu, quidquid Judei Judicium venturum, quem naturum recipere redemptorem. Et si placet, dic, Xptus Messias vocari nolunt, quippe post eum non adveniet nova lex, novumque legislatorem: nam quidquid ee Messiam non tempore summae pacis, quidquid de toto orbe pax quae totum exivit edictum a Cesare Augusto, ut describeretur universus orbis &c. Quo a pacto 70.ta hanc oppositionem sumi debeat omnium gentium conversio apud Isaiam scripturam Sacrae applicatam invenies, nempe eum totius orbis pro multis, autumnum parte in scripturis accipit. Ad ultimum ideo tum in medio annorum non intelligi de medio annorum mundi, sed potius Xpti Dni, cujus aetas videlicet 33 annorum e media hominis aetas, ut de quo Xpto dicitur e: Quem dixi in dimidio annorum meorum vadam ad portas Inferi.

6 Omissis aliis scripturarum testimoniis, atque signis credibilitatis, quae Xpti adventum de facto suscitat maxime ita haereticos, et Judaeos, ad fidem Sacrae Scripturae propediamus, operae pretium e. utrum audiat ex Divino Verbo, et hunc in sese unitis in unum pro se Xpto physicum pprie tale? Alii scholastici non audent simpliciter, et absolute fateri verum, et pprium in Xpto supposito existimantes dari tale, an Xptus vere, et pprie oppositionis ea includere possit in utrumque sponsione Sta D. Bonaventura Ricardus, Scotus in 3 dist 6. Cum Thomas Cajetanus, et alii, quos refert P. Vasquez disp 16.a Pars in affirmam omnium e inter Theologos recentiores, ut tertiam de duplo disp. tyer

nris cy Espio, et Vanquez, ty ex hostis cy Alvarez, uno cy D. Tha quæst 2 art 4.

7 Huic sentæ adhæreo, et prã 1o clo; qa scilicet, et SS. PP. docte, et sẽ illo addito de Sdicant Xpty spoty ex 2 naturis. Cẽnj scilicet by perfecta canone 1o Sanctæ Dei eccla unitiõ Dei verbi ad carnj by sponsiõr spiritus. Et Scilicet 1a 2æ 1a: Ipsemet, Xpty ex duabus naturis spoty. Idq; refert, et aprõbat in 6a syno Irrigplõma act 1a in Epistola Agathonis papæ ad Imperatores, Heraclij, et Tiberij. In epistola g Sophronij, quæ ẽ in act 11a pnsij dicit Xptus, cujus personæ spota, et j Xpto facta sponsio. Xp g expsse definit in synod 6a act 13a, et in Scilio Lateranensi sub Martino 1o canon 6o ubi dicit: si qs n spiritu vere, et pprie by sponsiõr naturæ unitiõr ẽ adnnatur.

4 Ex PP. 2o sponsiõr in Xpto fatentibus, unus ẽ D. Dionysius, q cap 1o de divinis nominibus aic: in una personæ suæ infirma mea infirmitate vexatus suscepit, ad seipsum revocans, atq; desiderans humilitatem nrã, ex qua ineffabilis spotus ẽ sipsi ex sese, æternusq; temporalis subiit mettas, et de Ecclesiastica Hierarchia cap 3 prt 3a ita scribit unus, et in illud, et simplex, atq; secretus Jesu divini Verbi mysteriis a sypticis ad spoty, atq; civile se immittãs p suam clementiam benignitatem peccatis. Eodem mõ loquitur D. Gregorius hom 38 in Evangelia, et Damasc 3a de fide cap 14, et 17, et Petrus Diaconus, q lib de Incarnatione, et gratia Dni nri Jesu Xpti cap 3o refert, Pauly Samosateni damnatæ fuisse in Scilio Antiocheno à Malchione presbytero illius eccle eruditissimo, et à religiosis PP., q sta ipsi sveneranti, q. nollet in Xpto sponsiõr ponere.

9 Prã 2o clo: ng Julia, et PP. sepius dicunt, Xpty in duabus, et ex duabus naturis subsistere; id illa parta ex iis hæc duæ naturæ sponsiõr apte denotat: q. Prã mix; ng vi eq n significaret, nescio, quo vũ diceret, Xptus ex duabus naturis subsistens, q. q. d. parta ex negt in Xpto denotare causam causæ efficientis, nec matutinum utriusq; naturæ. Quocirca ut D. Athanasius denotaret sponsiõr in Xpto, ex anima et corpore de Xpto in suo simbolo dixit: perfectus Deus, perfectus hõo ex anima rationali et humana carne subsistens: q. cy eodem mõ dicat Xptus subsistens ex duabus naturis dicat g ex illis spotus. hoc mõ sepe loqt Beatus Papa in epist ad legatos, quæ ẽ veluti instructio, et hæc in 6a synodo act 1a, et in Scilio Lateranensi sub Adriano 1o sustinetes 4a can 6o ubi dicit si qs by SS. PP. n spiritu pprie, et by veritate ex duabus, et in duabus naturis substantialiter unitis infuse, et indivise unus, cy d. q. ẽ Dny, et Deus Jesus Xpty dominatus sit.

10 Prã 3o à ratõe: In Xpto ẽ vera, physica, et pprie unio naturæ divinæ

q. et vera, et physica sponsiõ. Prã ea: qa n possumus judicare alia de ea duo disparata rã physice inter se uniri, nisi ut faciant, aut situare p realem unionem physicam unum ẽ 2; id facere, et situere p realem unionem physicam, unum ẽ duobus ẽ facere, vel situere physice spoty: q. Mix ex ipsa verbi significatione, stat; ng q. q. cy alio physice situatur, q. aliquo eodem mõdo eq ponere. Quandoqdem sibi vocis spectet ponere, Xp videt ẽ, q. cy alio aliquid ponere, atq; ibi ẽ situere; atq; natura, et dicta in Xpto cy eodem verbi propriate sistitur unum Xpty, sive unum suppoty Theodoricy: q. ita ipsy sponsi. Ita 1o ex ipsa veritate: ng Scilia, quæ non docent, hic ẽ veritas unionem docere prã ẽ cy sponsiõr, ut patet ex scriptis paulo ante citatis.

11 Prã 1o, qa illud, q. resultat p realem physicam unionem verbi cy humana n ẽ diversum ab ipso: q. ẽ aliquid spoty, tunc patet, qa ipsum stat contrariõr in tris, q. d. q. p unionem physicam resultat, ẽ aliquid ipsum, si enim fiat de novo, addit aliquid supra id, q. ante erat. Cor vo patet, qa n videt dari mixtum inter ipsum, et spoty; ng spoty ẽ in quo multa sui ponunt. Si q. n ẽ cum ipsum, necesse ẽ q. heat multa sui potta, et p si, q. i spoty. Ait Durandus, hanc sponsiõnem in Xpto ẽ dictam huius ad hoc, n à huius ex his. Id sponsiõ sponsiõe huius ad hoc, mgt Durandus, q. de ipsa n sistitur ex partibus, id aliqd prop secundum potta hæc, quatenus illa sustentat, et notat sibi adjacentem. Sic Petrus subsistit aliquis n sistitur ex aliquine, qa aliquis secundum potta hæc, et id eq sustentat, et notat.

12 Id sta et eodem exple sic auctor sta Durandi: hic alius adjecit ex pty ẽ subsistens secundum potta aliquis sibi adjacentem, ita tn notat eq, ut sistitur ex aliquine in obliquo, et ex subsistit, recte: q. hic Xptus, quatenus dicit in recto prosonam Verbi, et in obliquo humanitatem sic personam habens secundum potta humanitatis sibi adjacentem; n tn ita eq notat, ut ex illa n situat Xptus. Ipsoo sic Xpti 2ta fidei catholicæ dicenda ẽ ipso huius ex his; sicut Scilia, et PP. apse pnuncient Xpty in duabus, et ex duabus naturis sistere, seu ex duabus fieri ut ait Aug. Quocirca ex eisdem CC, et PP. locutionibus recte g deducitur, p hæc sponsiõr fieri, et resultare unam prosonam spoty; ita usque adeo abtq; addito, et reduplicatione dicit Xptus spotus, ita prosona Xpti spota dicat.

13 Hæc deo dimus, fieri, aut resultare aliq prosona, quæ ante fieri non erat, id eq d. q. fieri, et resultare spoty ex duplici natura. Cm vo ut dicat prosona spota, quæ antea n erat, verius ẽ, ut hæc in se unitas duas naturas, quas antea n habuit. Hæc prosona notat naturam. Ut à dicet alia, seu nova prosona, spus est alia, seu nova personalitas, quæ diversa significat prosona. Sic hic nos Xptus poty ex parte subsistentiæ p Verbo, Z cy nos Xptus profert duplex natura, divina videlicet, et humana; nos à Verbo n ita, deo nos Verbi n significamus prosonam pur spoty, quatenus significamus nos Xpti.

deducit ulterius, sponsionem in Xpto non esse dyptaram ex duplici natura in una persona, vel ex natura humana, et personalitate divina; qa non sed unumquod duas naturas in uno Xpto, sed quod personalitas divina trahit humanam naturam, atque adeo ei sunqitur.

14 Recent alii in hac sponsione personae Xpti non includi naturam humanam, sed ipsum personam Verbi dicunt sponsam ex duplici nata, alias quia trahit naturam divinam; alias, quatenus trahit naturam humanam. Sed 1o ng Xpti sponsio realis, et physica est; sed duplex sic sponsus negat efficere realem et physicam sponsionem: qs. Ita 2o. La CC, et PP. apte dicunt Xpti personam ex duabus naturis sponsam. Sed circa hy dimus, Xpti personam esse sponsam, sed non dimus de personalitate; sicqdq persona includit naturam, seu naturas, in qua, sunt ex qua subsistit, non a personalitas in abstracto. Quo domo qd persona Pri dicit sponsam esse corpore, et anima, ut ait Vazquez, sic qd persona Xpti ex duabus naturis sponsam dicit dari. Ex his rejecta mea eorum opinio, qa nam mutuam sponsionem resultabit ex Verbo, et humanitate, cum essent sponsionis duo sponentia sponsam, sponsa, et correlativa. Sed 2a strauiorum sententia eversum.

Sectio 2a contrariorum argumenta eversuntur.

15 Atque 1o ex Dni Ata 1a parte qa Bant Cl dicente, Deum non posse venire ad sponsionem alterius rei. Et Ista Gent cap 19 ad Sum inqit, Verbum dicunt hypostasim Verbi in substantiam humanitatis Xpti. Et Mn Maximus apud Euthymium ait: ung natura sponsam dicere esse Xpti, refugiamus; qa nemo PP. praecatorum ad hyc usqe dum ptulisse vocem hanc, de hypostasi: cum vinum fateam parvi momenti esse hanc. In his enim Dni Atha legit cum senta, ut ipse fateat, tyc temporis omnino. Nos a logmus ad nra temperantia cum Epio, aliisque magna nota Theologis strauiorum sentientibus. Ad quorum facilis est utriusque Authoritatis expositio, ideo ad 1m Dni sed dicitur, ut tentat Vazquez, Deum non posse venire in alicuius personam sponsam, sed qui aut tu, o pura poa stra eos, qa dicebant Xpti esse al mundi, aut esse spiritum magnum, sed 1m ideo, si Dm recte negare. Sed 1m logmodi my; ng parla p, ut ipse notat, significat eam velutti pte, a qua veniat substantia, sive hoc, qd est substare; ea a non est humanitas. Ad Maximi authoritem dico, eum nihil stra nos probare, ut bene propedpti patebit; adhuc ngq. o verum Xptus esse sponsam ex duplici natura, aliud cio dicunt, ung natura sponsam esse divina, et humana; cum nec humana sibi hat dicunt, nec divina humanam in esse natura.

16 Atque 2o de ratione vera, et propria sponsionis esse videt, ut aliqd sceden pluribus, quorum unum qd non pars totius; sed divina natura, aut Verbum ipsum negat esse pars Xpti: qs. Xptus do non potest vere, et proprie sponsus ex natura humana, et divina, aut ex Verbo, et humana natura; nec unio facta in Xpto dicitur absolute, et simpliciter sponsio. Pri mix; ng pri dicit simplicem, et simpliciter; sed cum simplicitas det amoveri a Divino Verbo, et natura divina; qs.

Ho my ad probatam dicto ans. ex sptu suo abstracto, non ans. ex ratione entis existendo qs, et non cog. Stag. plures PP. dignitatem proprie Xpti appellarunt. Leonius stra Historiam ait: Partes Xpti sit dignitas, et humanitas. Maurentius apud Vazquez ita logt: neq. has sed servis tqgqu ex partibus toty, et toty in partibus, et proprie agnoscimus. Clarius vero cap 17, ex divinitate, et humanitate, inqt, esse credimus (ipse Xpty) tqgqu toty in partibus, partes Xti, divinitas ejus, et humanitas sit, in qq, et ex qq pte esse.

17 Quinimo, et Justinianus Imperator in edicto fidei transmisso ad Sty Dny Papam, et apostolicum qa a Vigilio Papa dignitatem proprie appellat in verbis: cum enim sponsionem dicamus; sublata in Xpto, necesse est stiterit, et prius in toto esse, et toty in partibus spondere; nec enim divina natura in humanam transmutata est, neque humana natura in divinam versa. Sentit Damascenus de fide cap 4; quocirca prius non dicitur sponsionem, nisi jam creatis ratione prius creati; in sptu suo abstractos abstrahit ty a sponsione illimitata, quam limitata, adeoque ab omni imperfectione. Soly qs. dicit in suo sptu sistere, et sponsione cum alia sprte toty, qd. eque sveniret pt ty sti creato, quam jam creato, ut bene probant authoritates. Ratio hujus est, ng quadamy ex 2P, et CC scimus esse vum unionem Verbi, et naturae divinae cum humana in unitatem personae; ita patet ex eis dp spondimus, unionem esse vum sponsibem in Xpto, ejusque forma esse vere prius. Si qs. ppm misterium incarnationis formavimus taly de unione spty, qd non involvat essentiam ex suo sptu perfectionem in utrumque ex mony, sed potius ab ti perfectione abstrahat. Proqd eos misterium possumus abstrahere spty magis abstractum sponsionis, et partis, qd. scilicet nec sponsione pars ex suo sptu perfectum involvat, sed potius ab illa prescindat.

18 Sic attributa ota, quae in 2o, et in eius reponunt, ex suo sptu prescindunt ab perfectione, quamvis eam pur stracta ad creata involvant. Hec de ratione partis est dicta, naqm totum in se, sed sed totius qd. sponit; dee; pars sed dicit, se non esse pars toty, sed qd. sponit, qd. qdq non est perfectio; non sed dicit non esse toty in se, eg sponat p my totius. Sic in creatis subty cum accidente sponit, et qdq esse non esse totius accidis, et in in ista sponsione subty se hat p my totius in se. Sic 2o pncta stimi sistunt, ut pars, toty physicum stimuy, et in utrumque pncty et toty in se. Tunc igitur esse pars destruit ratione totius in se, qd. illa sit dependens in suo esse, et separari ab alia parte, ut accidit in aut 1o informato, vitellus pag, et in pura poti, nppe maa secus, vi seius.

19 Unitas Xptus est 1a non opty substantiale, sive vere toty pse; sed de sptu spoti substantialis pprie talis est stare partibus, quarum una se hat p my potiae, et alia p my pacq. Disp my: de sptu spoti substantialis supernaturalis, non my: naturalis subdisp. Aristotelici, qd. dicit corpus, sive pe naturale in facto est, sed my; alterius spoti substantialis, non my, et cog.

pars in suo sptu non dicit sponsionem stricte ad pars extra

pars sed dicit non toty, qd. fit sponit, qd. non est perfectio; non sed dicit non esse toty in se, sed eum mae extra, qa non dependet ab alia

Exply ade in stinuo. Instas ultimus: in si vã spode partes seve mutuo pficiunt; id augnat dinitẗ, aut Verby pficit ab hunite: qf. Disp mg: partes, quae eminenter ñ stinent of pfectiop, sdo mg; si of pfectiop ita stineant, nõ mg, et secus mini, nõ cog. Stag. q. in creatis oes partes sint mutuo pfectiles, ñ pvenit Bta ex tate partis, id ex omni tate entis creati, q. cy ñ stineat of pfectop, aut pte, aut eminenter à se sibi junctap uniony realy accipere pt pfectiop, et de facto accipit, sive p phycy, qad cy, aut my aperidi, aut se à strariis defendendi, sive ob aliqud sily tatop. Id circo quatenus in spoto Xptus humitas pficiat; ñ tn Verby, cy istud stineat eminenter of pfectop creatop, qud huna tata affert p uniop phycp.

20 Instas itery ex ponitio saltp substantiae soly pteri dit ex pluribus hentibus indinatop ad constituop alicujus; atq; inde humitẗ, et dinitẗ, aut diny Verby hae mutua ponitio ñ est: qf negt ex illis sponi substantiae spoty Xptus. Id mg valde placq cy Vasquez. Id dytantat uty è in his quae Xpti exigeq tata ad tatap alicujus constituop sveniunt; at tuo q. spoo, et constitutio è supnaturalis, opus ñ è, ut in quovis sponente ñ naturalis ad eg jdinão; id satis sul sveniente, et secente suo dligẗ. Diy constituere. Id à sveniet ut exigẗ tata in Xpto, ut consideranti patebit; q. quidp spoty ex suo pli sptu nihil aliud dit, qud constituty ex tris phyca unitis: sunt et pte nihil aliud importat, qud constituere cy alia sprte spoty, quae qdq ota ex gene suo nec indicant exigeq tata, nec illq expeludunt, id ab ut exigẗ preindunt. Id qf important ex sptu suo capacitẗ inseq unibilitatis, et spobilitatis, quae qdq capitas ũ pt ee naturalis, et Xta exigeq tate, ut pat in ente naturali Angelico, ũ pt ee obedialis, ut in tata huna tu Verbi; ũ pt ee eminentialis, ut in Verbo tu uniois cy hunite.

21 Instas dersigẗ Xta axioma phyliay ab otibus ty Theogis, ty Phylis admissy: toty è majus sua parte; id Spoty Xptus ñ è majus suis partibus; qppe id Verby pfectius è toto spoto includente hunitẗ sul et Verby; vigdq Verby dit of pfectop. Se jpfectoe; spoty à Xptus ly hunitẗ dit jpfectop: qf. Quatenus hae et alia huiusmi difficilima ob egẗ facilima tn redeunt supposita, quae Xta omnis theogy paxemig nos Phylos fecit. Respondeo mg: toty è majus sua parte ũ entative, ũ numeralitẗ, sdo: Bta entative, subdistinguo: si partes stineant eminenter of pfectop spoti, nõ; si eg ñ stineant, sdo mg, et distingo my; ñ è majus entative, sdo; numeralitẗ, nõ my, et cõg. Ceny tata dina, et Verby diny stinent eminenter of pfectop ty spoty, ty alterius cujusq. entis creati; adeoq. spoty Xptus neq. è, neq. ee pt entative majus qua dina tata, et Verbo hae spoty constituentibus, id numeralitẗ dytantat, quatenus ly entitates ñ sit numerice una dytantat entitas.

22 Argues 3°: Si Xptus di poet Applitẗ, et absolute prona spota, in Xpto eet duplex prona una obelit simplex, quae è prona Verbi subsistens unioni; altera spota, quae è prona Xpti resultans ex unione; id hoc è stra fidp admittenta in Xpto unicq prong: qf. Nõ mg: è ngd. una, eadq. prona, quae duplitẗ spectat. 1° quatenus pticè è prona Verbi, et sic è ooo simplex. 2°, quatenus substit in aliena tata, et sic è spota. Id instabis: prona simplex, et prona spota sit dista prona: qf. Disp ans: si distẗ tate tata, sdo; si dista tate prona, nõ ans, et cõg. Ceny ea q. pta constituit prong in tate prona in dinis, ñ è tata id personalitas. Hoc à ñ multiplicat in Xpto, quatenus tata multiplicanda Trariy in trinitatis mistrio, ubi multiplicanda personalitas, et è una tanty tata, ac inde ñ 3 personae, et unus D.

23 Argues 4° hereseophis mate: ñ spoty Xptus è prona; id ñ spoty Xptus è tn dictẗ à Verbo sponente: qf. ñ spoty Xptus è tn dista à prona. In his tani pt cõa, quae ex primis ñ segt. Ng ille tnis tn dictẗ alid accipit in mini, alid in cloe. In mini sumit p distinoe expressa tata huna, et in cloe ex parte personalitis. Stag. min vic det illi: id ñ spoty è tn dictẗ à Verbo ñ tate personalitis, cy eadq. ñ tn prona spoti, et Verbi, id tate tata huna, qud ñ spoty Xptus includit, ñ à Verby diny sree tate. Unde ñ segt ex illis primis: qf. ñ spoty Xptus è tn dista à prona tate tata huna. Id ut clarius dicq my id hoc spoty Xptus è tn dictus Xtyalbo tate huna qud Verby tate sui ñ jcludit sdo my, tate personalitis nõ my, et dicq ñ: è tn dista prona tate tata huna, sdo cog: tate personalitis Verbi nõ cog.

Et Argues 5° difficilius: Iude certyq Dey è ex tn jmutabl Malach eny 3 dicit ego eny Dnus, et ñ mutor; atq si Xptus eet ve spotus ex dupli tata, et personalitis, Verby diny, q. è ipse D, mutaret: qf. Ex tn mini q. do 1° exma unione phyca nectuntur mutarẽ; id Verby diny, et tata dina vi uniois phyca ununtur cy tata huna Xpti in unitẗ prona: qf. Max pat; qa mutari nihil è aliud, qud alid se hete nunc ac antea. Ota pte; qa cy Verby diny, et humitas vinculo exma vi uniois hipostaq insea unita, alid se hens insea nunc, ac antea: qupad my si Deus haeret de novo decry alid; qf. ñ huit ab otno, mutaret insea: qf. Id angty nomj. Id pbaop dicq mg: si exma sint mse pfectilia, ut accidit j creatis, sdo mg: si ita ñ sint in se pfectilia, nõ mg, et ocsa mini, nõ cog.

25 Id toe pbaop dicq illi; mutari nihil è aliud, qud alid insea se hete alie te meliorationis, aut deteriorationis, sdo: extra of meliorap, aut deteriorap, nõ pbaop: Distio hae nitur authoritati PP, quorq plurimes refert Ant Perera disp 2a de incarn inc quos elucet Aug. lib 5° de trinite, ubi mgt: mutatio è depravatio, aut meliorap etis. Unde ñtur, q. oee Phyli docent p mutarep augeri, ũ minui pfectiop rei, cujus è motus. Et in ñ su expong-

da è talis motus definitio, videlicet aut ytis quæ in poa, de accessu perfectionis ad perfectionem non dicit mobile aliquid, et pleceve pt. Cy à Verbo dicuntur in res infinite perfecti, et omnipotentiæ omnes oes perfectiones possibiles unionis hypostaticæ, et humanitatis, ab istis perfectionibus non potest nec meliorari, nec deteriorari, ac pinde nec mutari. Idcirco hic unio hypostatica et humanitas maxima perfectio, in tro Verbo, Quod suppit infinite perfecty.

26 Hinc patet quod ad ultimum probandum resedere debeant; ng cy dicuntur decori et aut vitalis, et potu cujusq. vitalis aut v dicit perfectio, vel p unionem, vel p dopting nu potia, cujus è creatio; q. quod è aut ab iseco, et i iseco proc; sequitur inde, q. denuo adveniret Deo perfectio, adeoq. fieret in ipso mutabilis, vel de novo ei adveniret aliquid decori, q. ab æterno non huiusmodi. Hæc potu unionis in eoi, sed è ea vinculum cum eorum, q. quod unioni hypostaticæ sig. venit nu Verbi; non à è dicit perfectio nu eorum; q. suppit simpliciter infinite perfecty, quale è dicit Verbum, Instar: non minus unio hypostatica ex potu talis unionis dit perfectionem, quæ ea è vinculum eorum, id est è vinculum, seu unio, denominat Verbum unitum; q. est è talis perfectio denominabit Verbum perfecty, ea mixty perfectione, quæ antea non erat pre ipso. Dicto mixtis cæt, quæ è pre unio, non my. Quia è unio, et aliunde suppit capacity in Verbo ad istiusmodi denominationem, sed non my, et non cog.

27 Hæc è quæ in Verbo nullum è pty repugnans denominationi unitum; quippe hæc denominatio sed dit capacitatem unibilitatis, quæ nullum imperfectionem ex parte suo importat; denominatio à perfectionem repugnat pro mpte perfectionis Verbi. Solvo satis innotescit in ora naturali, quæ denominat Dpty Sancty, non à filius adoptiony. Instar itery: in secte perfectionem nihil è aliud quam hæc iseco perfectionem non diversienty; id unio è perfectio iseca, et non diversiens Verbum: q. Nomen; ng ut ex dictis varis istat, ut aliquid iseca perficiat, varis non è hæc iseco perfectionem; id utinam requirit, q. melioretur, seu melius se habeat cum illa perfectione, quæ ve illa, ut accidit humanitati Dpti, non à Verbo, q. æque bene se habet non incarnaty, ac incarnaty.

28 Ano 6: inde unibilia ad istum unius pse det è iseca ppotio; id fit, quia è humanitas ad infinity, quæ è Verbum dicuntur, nulla è iseca ppotio; q. ex illis negat resultare unum pse spoty. Pri min: magis distant Deus, et crea, quæ subsita, et accidens, Angelus, et hoo; id inde hæc exma nulla è iseca ppotio ad istum unius pse: q. Dispp mg anoti: ~~nulla è~~ iniseca ppotio entiva i rao entis, non mg: capatis unibilitatis, habitudinis, talis, id omnipotentialis, sed mg: et sub eadem distione, non my, et cogitat pbaq disp mg: magis distant i perfectione entiva, sed mg: in ppotione habitudinis, unibilitatis etc, non mg, et secta minori, non cog.

29 Itaq. perfectio stativa in rao ptis sed repit inde exma eglis perfectionis,

id ab esta eglitie non desumuntur ppotio habitudinis, et unibilis. Idcirco 2a aio rales 6
id eglis i entiva perfectione, et stiva vel aia, et mata p. id in eglis, et in due aia non pot ppotio unibilitatis in ordine ad istituendum unum pse, quæ quod hæc aia, et mata p. Cy q. psalitas suti et natura divina sunt ex se omnipotentiales capaces istruendi cy humanitate unum pse spoty Theandricy, et humanitas i capax obedientiæ q. istituendi hoc spoty; idcirco hanc ipse sufficit ppotio habitudinis, et unibilitatis, quæ quod in repit i explis adductis, in qua illa stia id ono plena tg abnote, et pria, quæ agbatur i rave natura supposti, ut recte intelligi parebit.

30 Preterea non in presenti controversia non alitum scimus, quæ raos deducta ex revelatione, vel supposta fide, quæ quod revelatio Dni Pri. non docet, dari in Dpto vera unio, quæ non ea probabilis opinio, id à non repit in religio explis, quæ stia non adduci poterunt. Pro coronide nota, hanc prig Dptus è duæ naturæ, aut Dptus è divinitas et humanitas in uno vel ea ug, et catholico, i alio à ea falsa, et damnata in Concilio Constantiensi sess 15 inter errores Joan Hus, et post sess ultima in bulla Martini V. inquam damnat errores Joan Wiclefi, et Hus, et eteni vera è, ut ait Cyrillus, Vasquez, et Deluga vi ipsumcty, et scte summa. In hoc vel illo affirant ex Pri. Aug. in Enchiridio cap 20 ubi ait: utraq. substa divina scilicet et humana, filius è ucum Dei patris Dipotentis. Damasc 3 de fide cap 10 inqt ng et Pri unus Dptus è, et unus Dptus duæ naturæ. Idem docent Leo I, et Leo 2, aliq. Pri. Est in falsa in vel fili abstractivo, et divinitatis supto, quæ ung intendebant Monophysitæ; nizy q. Dptus est illo duæ naturæ non id ipsumcty, id q. divinity, ita ut poit de singulis verum, fidiere, ut istat ex Concilio Valdensi, q. errorem Hus, et Wiclefi diligentissimus indagator, et acerrimus censor sgt cap 12: potestque quæ fides Eccle tres naturæ Deity sciliet, cæna, = et spiritu ea Dpty ipsumcty, nulla hanc divinity, adeoq. vocat Dpty tripartity, vel est triplicis naturæ ipsumcty, nizy divinitatis, corporis, et aiæ vel. S 3a de cognoscibilitate hujus misterii.

S. 3. de Cognoscibilitate hujus misterii

31 Ex quibus istitui pt controversia, de incarnatione cognoscibile, Pri an, et quomodo id cognoscibilis incarnatio in ipse, et ut de facto attingit i dino Filio? Sic ery toty tiniti misterii difficulty involvit, quæ in presenti investigare nec vacat, nec huius operis è. Pri an, et quomodo cognoscibilis in pore, quatenus è unio humanitatis cum Deo aut pria dicta, proindeque à pseny plurium, et à Trinitatis misterio; cum hoc tu quæst indagandæ aggredimur p cujus intelligentia suppo Pri incarnationis misterium non ea, id supra naos naturaly; id eoq. nulla ratio naturalis pt illud ea demonstrare impole.

Dtat 1°; qā ceryim ve, gle ē hoc mistery, ut fides nos docet, ñ oppid vere. 2° exp ñe illa damnata, et expunct p Inquisitores Tribunal que rept in India naralibus racibus. Otaqꝫ docat fides catholica.

32 Suppo 2°, nec dinas, ut ait D. Bernardus Lib 5 de Vider cap 3, 3bus modis poe ā nobis ognosci, jtu de ognio a naturali evidente, fide, nixy ognio e supnaturali ipsa authoritate Dei loquentis, et opinione, videlicet ognio pove probabili, vive praevibus jnina prius De 1°, et 3° cognoscendi vio Dey ab revelatione pendit j Dyti stroversia; ñ a dest; cy certy, tg hoes viatores supnis viribus adjutos hoc ognios supng, et si obscurq, methe certq p amy fidei de ejusdem hujus mistery, quq Angelos, et Beatos hoc ognios supnatalq evidente intuitq, vive viros beatisq, cujus voluis e ognoscere Dey j se ipso sutie j se. Suppo 3°; lumq raois, aut prjpij naturale nihil ē aliud, quq dictamq raois methe certq, et evidens, q° ō a D°, ut authore nāo j dicty e jtui creato, ō ab ipso jtu naturales vires acquirit.

33 Suppo 4, ognios evidentq pta eōp Theopony sūy ee triplq, scilicet intuitq, addavq, et abstractq. Ognio evidens intuiva dicē illa, quā ō tendit j rabty, ut extens sutii ē j se, ō hec p species ipsius obti proxias. Ia assertions explq ognio supnaturalis, qua Beati Dey intuit in Patria, ut e in se. Ia acceptions explq ō ognio naturalis, qua ognoscit aldo extens j paruste. Ognio evidens addavq apellat, quā rei esseq, vive addicp jmete, et in se ipsa attinpit bscindendo negave ab eius extea, qatenus ñ cappat, nec nat esseq: Talis ē ognio naturalis evidens, vive scicia simplicis illiqua, quā D. ory zony politor j se ipsis ognoscit. Ognio evidens abstracta vocat, quā ognoscit obty, ō a priori p cōq, uti e ognio creatq separata ex Deo velut cāa. Ō a posteriori ut ognio Dei ex eris, ō j aliq°; aut ex aliq° mio detracta habentes inexistq, ō denq° p species alienas, ut ognio Angeli.

34 Suppo 5°, eandq ognioq evidentq addavq poe vel ē jtuitq, q° obty esse aut extis, vive hoc p esseq vmpx aū extere. Sic Deus, q in mello regno milliq dijsens ad existdy, neqt evidenter se ipsy ognoscere qd esseq, vive qd qd ē, qn sul se ipsy ognoscat ut aū extentq, vive qd aū ē, q° qdq divina ognio optime sphenisia negt prsydere ab extea in eo regno j quo e ognoscilis ut talis. Suppo 6 cy Cario. Ñ negare nū beatory ognioq supng evidentq abstractq mistery jcarnacis. Raoe j qa dy extis, ō pt extere aliq mity supnatale methe inexy cy Incarnacis mistery, et ñ mity pt evidente ognosci, ñ negnat ognio evidens supnaturalis abstracta hujus mistery sd de facto extis, ō extere pt hujusmi mity: q° Nix pat 1°; revelate ñ mistery, quā pt evidente ognosci, id docent contra Theologi. 2° j aut fidei supno, quo assptimus ñ mistery, qqdq aut e essē methe inexus cy ipso mistery, et ognosci q pt ognioe supna evidenti. His suppotis.

35 Sit 1°. clo: intus creatus sive humus, sive Angelicus ubi relicus haud solis viribus naturalibus negt evidenter nōn ognoscere poliq, aut esseq mistery Incarnacis. Prō 1° authoritate, rg Scripture, Scilicet, et Pp. Incarnacis mistery frequentr apellat sacramty abscondity, et jnefale, vapicq abscondity, atq sphenisiq. Ad Ephes enj 3 apellat sacramty abscondity in seculis a D°. Ad Colos 1°. mistery abscondity a seculis j generibus. 1° ad Corinth 2°. vapica, quā j mistery, quā abscondita e. In Dephes capone 3° dit: unio hoc metallis, et indephensilis, idest sphensilis. D Dionisius cap 2° de divinis nominibus ait: divina Jesu ex nata nra sponsione, nec oratione explani, nec ratione capi valet.

36 D. Ambros j 2y caput 1° ad Corinth ita scilicet abscondita e p. Dei sapicia, dy ñ invenibis, sd j utte ē, ñ humana raoe pollis, sd spū efficaā exercitis. Ex lib 1° de fide ad Graatny cap 5 cy prius de eterna generatione dixisset, mihi qdq ipse ē generatus sive necrey subdit jtexius: ñ sola admiratio ex P. generatione Xpti, admiratio q ejus generatio ex Virgine. D. Ptolomus homil de S. Joanne Bap, quā hec tome 3 post homij Joanny, ubi inc alia jgt, ep exig ñ mistery ignorare, nisi ei revelet. Cirillus alexandrinus lib de Incarn Unigeniti cap 7 dit: adunaop Verbi cy carne ony una a ognioe ee supiorp D. Aug epist 3 ad Volusianu de ñ mistery loquens ait: fateamur Ds. Dey aliqꝫ pōe, q° nos fateamur investigare ñ poe. Eodem mo loquuntur reliq Pp. ut e videre apd Eruy disp 3 sect 1.

37 Prō 2° clo a raoe, quq tradit Eruiu; qa ñ pt intus creatus clare, et p demonstraop ognoscere qdqd Deo pole ē, cy neq ipsius Dei bipog sphendat, nec capacitq obedialq creaty ony; q° nec potest evidenter ognoscere q ut pole, id q° e maxy ony operis, et miraculorq dinq poe, cujusmi e jcarnacio, ut testat Leo Papa serm 6 de Nativite, et D. Tha 2° 2ta Sentes cap 27. Prō 3°; qa nully e mity, quē poit naturalis raō demonstrare ñ mistery ee pole, aut extens; vigdq ex effectibus creatis nulla apparet solo lumine naturali silendo opportio, ō ius ad Dey ut potentq jcarnati. Nilomō q° demonstrabit poe Hanc pgre sui mutate, et jpfecte cy natā creata j sponsiop venire? Quē eny opportio finiti, cy jfiti? vino potius divisitado, et jpolitis tanta xpio, ut Incarnati mistery ñ negnam apparean jtui creato unis viribus naturalibus relicto: q° si mihi creatus pures naturales ñ pt evidente demonstrare pg divini Verbi, nec illius ujeuly, et admiraty vio

ſi, quæ ind. h. pcg, et naꝫ creaꝫ pt. ꝓcedere, aut defacto incedit.

38 Sit 2a. clo: secunda dicta revelacoꝫ, et si ꝓprio signo, negt. intus creatus solo naturali lumine ductus agnoscere assu. pove ab ipso ꝓbali h. mysteria. Sta Christus Dn. stra aliqd. ē mris. Prā clo: ga assus pove ꝓbalis ab ipso dicit, q. gratia mihi pro sufficienti ad movendy prudentē assy, et mihi hens sufficiens j oppoty, sed negt. dare assus nipsi pro gratia, et sufficienti ad movendy assy prudentē circa Incarnacois mysteria secunda dicta revelacoe, orig. principio supno: ꝗ. Prā min: ga nully ē in naꝫ gratiæ pty, cui assus prudēs circa h. mysteria niti queat: ꝗ. Prā ans: ng mus ve hendique hat naꝫ ē oto objectis h. mysterio, sd q. ē oto dicile primo se hendi in ēsnty gratiæ, et sufficiens ad assy prudentē persuadendy: ꝗ. 4 obies stra passentas cloes.

Sect 4 Objectiones stra passentas cloes.

39 Obies 1o stra tg clos ind pole, et impole nully ē assignale mis, sd demonstrari negt. mysteria jcarnacois ē ipole: ꝗ. demonstrari pt, ē pole: ꝗ. salte politas jcarnacois ē lumine naturali agnoscibilis, stat videt inequalis, cy pole, et ipole stradictorie oppanē. Mix apte stat ex eo q. ratio naturalis nequeat demonstrare nisi veru; aliqn potius, quę naturalis ratio, erit error, et deceptio. Coa negt, et urgeꝫ 1o; ng Angelus ut pote intly valde perspicaci plenius pt. mis vie discurrere, qdqd in ipsat stradictiop, pole ē; sd Incarnacois mysteria in ipsat stradictiop: ꝗ. In h. igit sylo max needy ē Angelis, sd hoibus pre nobis. Mix et si hoibus obscura; Angelis tn ē evidens; rg si hoes posit ꝓbalis solvere argta rationa Incarnacois suadentia, cux Angelus hoibus perspicacior in ponit evidēs. Urgeꝫ 2o ng Angelus solo nae lumine pt evidenter agnoscere, dung ē vis, aut flus ex his actus Dna Deus pt jcarnari; Deus in pt jcarnari: ꝗ.

40 Reo ad Argty disquendo ng: ind pole, et ipole abstracte sypty nully ē assignale mis, sdo mj, et j h. in stradictorie oppanē ut ē pre notis. ind pole, et ipole scire sypty, videlicet si pole, et impole ad subty aliqd. stranant, no ng, et cessa mini, no eg, mis ꝗ. igit, q. ind pole, et ipole scire sypt indecidit, et defus evidens tg politis, quę impolitis. Sdq. pluribus exemplis ostenditur; ꝗ. qdq pluria in obta, quotide dina exedduntur, qm nobis sunt, nec evidenter politia, nec evidenter ipolia, sd utrq. obscura. Pluria in obta hic, vide ꝓbalis expaciata, quę nec in nobis certo vapue certo flua, sd utrq. incerta. Cloj in vel evenire potest, ut q. à nobis apprehendit aliqd. ut pole, neapte ipole ē, aut vice versa. Sic in nulli verony phylozy, quos Politicistas vocamus veru in eo poty pcau naturaꝫ existimarunt Deozy pluriop.

41 Ad tg urgeꝫ reo, nando cy Crio, pte Angely suis viribus relicty ita prudentē discurrere, cy nully i mis in creatis, ex quo posit inferre adhuc ꝓbalis policy huius mysterii. Unde si quæstio ista Angelo in mysty veniret, in cohiberetur assy, et dubius maneret aut potius in dissy vergeret, ipse arcta strania apparentia evidentia, quę adhuc ꝓbalis dissolvere in posit hoes, nec Angeli soli naturalis ingenii, sd ngq. fieri deberet p principia strania, qq. stranet mysteria ē pole; hæc à nullo in. Hinc par flritas minis assertis pte hoes ꝓbalis solvere arcta rationa Incarnacois suadentia. Ad tg. ng, no ans: ng cy obty utriusq. prius superet cy Angeli illecoꝫ, eandq. q. rupat veritas, et flritas in ve uniuscq. aut; asq. adeo solis naturalis viribus inniti existimaret Angelus tg aut flsy, ut pote ratio apparentia oppoty, et tg very.

42 Dices 2o. q evidēs non agnoscit inferior, ordiny, et ny ad Dey ut potest incarnari, et ut incarnary, evidenter non agnoscit incarnaop ut pole, et extenty. sd Angelus ob syng sui intus spiritay, et vivacity evidenter min agnoscit huiusmi inferior, ordiny ny. ꝗ. Mar nari in pt, appe in ob alig rao agnoscimus Dey ut uny agnoscendy naturali abstracty, nisi gatenus evidenter agnoscimus in exis illg inferior, aut ordiny ret ny ad Dey ut uny. Prā min: quovis poa obedialis creo talis referet transcendalis ad infinitop potentiam Dei ut potentia incarnarii et ut jcarnati, sd Ang. evidēs non agnoscit quguq. ob ediali pty cre talis, ut pote entiae naturali: ꝗ. Argty utriq. claudicat: in his enim ptat poe Angely evidenter non agnoscere secreta cordis, q. solit nemo. Deinde falso suppit, Angely ipsie apprehendere humies, aut pty aliqua entiae naturali. Sigdq. venta sacris vis docet, sd ipsig apprehenior negxi tg agnosci clare, et distincte in ordine ad res tras tg naturales, quę supnaturales, q. qdq Angelus nec min specie pte spectare pt.

43 Unde tg naꝫ creaꝫ evidenter non agnoscat in tria, quę pta capacity obedialis Deus pt in tali naturari: uno nec det Angelo agnio oiy, quę Deus ut author naę pt operari, et evidenter agnoscere, ut pte in secretis cordis. Dnā no mysteria. Ad ejus q. tao duop mis; retent transcendalis in ve, sdo, in transeat min, quad non nomq, et disp mis: evidenter non agnoscit quguq. pty obedialis naturari sypty, sdo mis, sypty tn ut tali, subdisp, in ordine ad tras aliunde apparentia in xongter, et gn supant oe debity, et capty naę, sdo mj, ad tras apparentia nugnatrier, aut supfer oe debity, et capty naę, no mj, et eg, solvo ex tra varia clarescit.

44 Obies 3i Angelus sibi relictus pt non agnoscere resurrectiop ē pty; in accidens poe so subito resurgari: ꝗ. et h. mysteria ē pole: Omnis anti, nocoq. Disey ē dary; ga attento naę lumine nihil in applis apparet nugnas prius

piis naalibus, nec ppectoribus dmis: et ny resurrectio qad subtg naturalis, et aia natis separata qpotibilis mis ea p corpus, adeoq. pt Angelus nrā ignorare, Deq poe cedere aia sua splendtg, quipiu nullu naale d exigat. Deinde accidit cy ñ situat p aualg inhaerēg subti, sd p existeg inhaerēa, pt Angelus nrā ignorare. Deq poe accidr creare, et subto, aut tno nrā opacto praicare: ac Deq pixi in tempore hop p eg, et phyceg unios, quē ab aeterno ñ huit, apparet eto supng intui creato velis suis naalibus viribus relicto, cy appareat quodg mutaois species dna immutabilitata mape disveniens, et eto oppota.

45 Instabis 1°: Angelus evidenter nrā ignorat, hunūp Xpti ñ hexpprig substeg creatg: qs ex tali defu inferre nrā potest, hunūp Xpti substare p substeg dirg: cy certo ignoraret, illg ñ subsistere p angelicg substea, nec paliq creatg. Instabis 2°: aliq haeretici in inferny aeternū evidenter ignoraunt, ve eo damnatos, qa nauerunt incarnaois mysteriy: qs apud inferos evidenter ignoraunt Incarnaois mysteriy, sd ñ ignorat supnaale, cy damnati illa careant: qs naali. Instabis 3°: dēmonibus tribuit hypnm nostra, dy Luc 4° dic: exibant dēmonia a multis clamntia, et dicentia; qa tu es filius Dei, et increpans Xptus ñ sinebat eā loq qa sciebant ipsy eū Xpty. Ad cinco SPP apud Bernal, suppunt dēmones ipediter eū aliqs, ne venirent in nostrā Incarnaois; sd nemo ipedit nisi a nolitg quē nrā pt acquirere: qs.

46 Ad 2g instag reo 1°, substeg, aut praiteg in Deo, nec g in nobis ñ eū naalis ao p g a fide ignoratis, fides nrg. ñ in re physica perfect, cag. plucente, certo ipsius haneveniegq. Sd praeter dissimulato supposito, no ans; q. gdg Angelus ñ videret substeg creatg in Xpto, dubitaret, an ñ talis substea, quē vis huna a Deo ob latentia ipsius filia fierat occultg, et opa Xpti mirabilia tribuerat hoi, in quo Deus speciali mō apparet, qn tn ei eū psalitas unitus, cy p alia angta hac unio apparerat impossibilis. Reo 2° negando ans; qa in sente valde pbabili ind nostrates substea existit in negato, nixy in maxa negaoe ad supposty divny, quē qdg negao ñ ignorat in se ipsa, cy ñ i aliqd supra nihil xta melioq phyam.

47 Ad 2g instag, secto enimemate, nō mj subsyptg cy Repalda; siqdg Deus damnatis infundit suprng illg ignis ad mg ipsorum cruciatu, in quo nullu apparet jovenens. Ad 3g instag reo, dēmones necdg notig naalq, vera, et mrā certa, evidenter haec potuisse ex Scripturis, et Prophetis clarime Xpty ostentibus, atq g demonstrantibus locy, et tpus adventus Messiae; ty g ex miraculis, quē ipse operatus dinitatis patrauit Xptus, sed t omissione, ut docent PP. priorum et dēmones ipsi

q. ad tepus a Do fdelinity. Huc accedit, q. ipsa creaois istarum fuit t mysteriy tibus Angelis revelata, atq. adeo hujusce notia fuit Angelis malis occasio rubrie et ruina, ut plures PP. defendunt in tract de Ang, Cr hi tn nihil otra clos, quē dytorat logt Ostjab ci revelaoe, et propio supno, atq. signis credibilitatis.

46 Obiet 1°: mysteriy incarnaois evidenter credile: qs et evidenter pole. Prā coa: ab oppoto sequentis bene arguitur ad oppoty gtis; atq si mysteriy incarnaois eet evidenter pole, evidenter g eet incredile: qs vi e evidenter credile Xto Ds qo ans: ñ suppota revelaoe, et propio supno, et signis credibilitatis, nō ans: his suppotis subdiop: e nrā evidenter nrā credile, octo ans: phyce, et metre, nō ans, et disto si eodg mō; qn pbao nihil invincat. Rao 1a pris e; qa signa credibilitis Xta omnes Theologi generant notig nrā certg dina revelaois, si attente videerint; ideoq. prudenter credily reddunt ipsius mysterii revelaop, quē dignor credditur, quē rationes ab aliis, quē cy nobis evidenter apparet. Rao 2a pris e; qa adhuc suppota dina revelaoe, et signis credibilitis pt mtus tg recrit prudenter de his oibus dubitaq ut passy heretici et Gentes. Supnig igit evidens, q. mtus creatus exinde ñ audeat metticq, aia phicq evidenter naali.

49 Obiet 2° otra 2g clos: in rebus creatis reperime aliqd expla, qq Angeli mtus nrā adhuc veristiq faciat Incarnaois politq, cynq. expleg: qs mtus creatus solo nao lūne ductus ignoraret pbalie pt h mysteriy. Prā ans; ng supposita fide, ad pstant SPP variis explis, ut e Aled de sypty ex synchroe spirituali aie cy corpore, et unius alboris alri mixte, et ex similitudine candentis ferri quē gdg expla sul et ejectura, et raores ex illis desyptis faciunt pbalq Incarnaop suppota fide; qs. g ñ suppota fide posit Angelus his explis. Ata uci, ut veristiq, et pbilq faciat incarnaois politq; q. gdg nec revelaoe, et signa credibilitis ojaliquē nrālq apunt jtui.

50 Ro ans. Ad pbaop nō cog. Raoē, qa t. eadē expla, qq nunc mtus fide illustratus unit, p se sola ñ sufficerent ad ejicendy supnag, quē naali raoē apparet circa h mysteriy, et deo rechus fide ñ sufficerent ad ferendy judiy pbalq, q. tale mysteriy pole fieri ioo pertquē illa difficultas p fide superata e, ejecunt illa oia expla ad pbalie ostrandy credibilitē veritatis revelaoe, et signa credibilitis his nullas superadant naala vires jtui creatae, et sic pediunt tquē q. removent, phibent obiecta apparentia certitudinis, et evidentiae: quo cibe remoto raoes, quē antē revelaop, et signa credibilitis, sufficientes videbant, pbanent pontia sufientes ad movendy intly, ñ ut mtus adaugeat raoes, et sibi pbalit

suadeat de misterii venire.

51 Ex his deducit 1°, sybillas hoc misterium predicentes divino spiru fuisse locutas, cum ipheticum lumen ipsis fuerit cessum, ut docet D. Thos 22ae q. 2a art 7 ad 3um. Hic plures ethnici phyli, quamvis hujus misterii notitiam habuerunt, et ut sibilarum predictionibus, ut ex Prophetarum libris acceperunt, ut de Phylis platonicis, quamvis de Eterni Verbi generatione minulla scripserunt, ait D. aug. lib 10 de trinitate cap 19. Deducit 2°, atque nuncupare intuit creato ubi relicto dubium absque prudens, suspicionum aut aphenisque suarum circa hoc misterium; sicque hoc ordinem spatii requirunt cum evidenter quamvis apparentia in oppositum. Deducit 3°, entatum supernaturalem ordinem unionis hypostaticae ut ad fidei, vi spes sui producat, poterit dictamen producere spes ipsi propriorum, opera supernaturalem, et mitui creato suis viribus relicto possunt indebitum.

52 Deducit 4°, vectura divina revelatione, non potest ab intellectu creato ubi relicto naturali notitia adhuc negare probabile, nec assent ab expresso probabile. Patet ex eo ostat, quia probabilitas negativa juvenis, quotiescumque post diligentem examen inventa opposita sufficientia solvuntur; hoc enim solvi non potest ab intellectu creato solis naturalibus viribus relicto. Patet quia probabilitas ab expresso et assensus nixus authoritate absque gravi, et prudenter ex aliquo attestante; id nulla ea authoritas prudens, et absque gravis ratione credere, aut certitudinem apparentem in oratione, quovis revera tua; quidquid natis ignorantia prudentia propriis et nulli testimonio dicentis initi, qui primus fuerunt ubi dicta ea poterit, imo nec probet assent, nisi ignoraret mutuo politicis. 53 de veniens

53 Sect 5a. De convenientia Incarnationis.

Suppo 1°, triplex sumi potest, quid veniens dicit, 1° quia aliquid in potest, et hac significare ab eo exigere, an aliquid non veniens, et an potest non? id in hac via quaestio presens non disputatur cum viamque non id fuisse ex potest, id pactum, fide divina teneamus. 2° dicit veniens, quid est utile et commodum. 3° denique dicit veniens, quid est aventaneum invitati, naturalique alicujus rei propensionis. Suppo 2°, veniens his modis accepta, non ea simpliciter pove, quatenus est Dei expressa, et debitum naturae; non negative, quatenus excludit omnis violentia; non ea supernaturalem pove, quatenus est supra naturales vires, et debitum naturae; non ea potentia naturalis, quatenus licet non in subjecta, non tamen est ita ad potentiam naturae exigens.

54 Suppo 3°, Incarnationem vive effective sumpta, quae est ipsa actio unionis hypostatica producta, vive fit accepta, quae in ipsa hypostatica unione fit assistit, nullum ea pove malum. Ratio hujus est, quia Verbum fieri carne vive hominem exemplum mercede sumendo, vive sumpsit ex dignitate, omnium virtutum, expressam, et debitum naturae humanae, et totius universi, et, in hoc sunt intelligendum est Divinus Thomas 3a p. q. 1 art 1° dicit; non fuit veniens carnem humanae secundum suam naturam, quia hoc erat supra dignitatem. In aliquo sudi pt, Incarnationem fuisse malum negative, quatenus nec huma natu, nec universo fuit pove violenta. Suppo 2°, Incarnationem non fuisse Deo veniente veniens utilitatis, nec naturalitatis, id male significat splendorem, vive perfectionem naturalem, et exactum a subito.

55 Ratio patris est; quia id dicit aliquid veniens veniens utilitatis, quod aliquid ex eo affert utilitatem, aut ab eo damnum aliquod avertit; atque Incarnatio nullum Deo affert utilitatem, aut ab eo damnum aliquod avertit ab Deo ut potest simpliciter perfectum et stinorem, et cumulum perfectionum omnium nihil felicitatis deficiat, nec ullum malum stingere valeat, ut enim Deum est sibi sufficientem, de quo aut Propheta: Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non egens. Ratio patris est, quia Deus est in ipso summe perfectus, atque splendor in ipsi linea perfectionis simplicitatis, et sequentia negationem, quidquid exigere potest in suum splendorem perfectionem ullam creatam, hic supponitur.

56 Dico 1° Incarnationem fuisse Deo venientem. Ita omnes Theologi, et catholica veritas stata haereticorum relatorum a Capoverde, quae parentes potuit Incarnationem veniendum noverunt. Patet 1° authoritate D. Thomae 3a p. art 1° dictis: quod quod pertinet ad rationem boni, veniens est Deo: pertinet ad ad rationem boni, ut se aliis amicet; unde ad rationem summi boni pertinet, quod summo modo se creo amicet, quod quod maxime fit, per hoc quod nata creatura vice sibi sumpsit, ut nulla persona fiat ex 3bus scilicet Verbo una, et carne; unde manifestum est, quod veniens fuit Deus incarnatus. Patet 2° ratione, quamvis modo utuntur DD. Doctores S. Damascenus lib 3° cap 1°: Illud veniens est Deo, quod est minus maxime aptum ad assequendum finem a Deo intentum, id Incarnatio est minus maxime aptum ad assequendum finem a Deo intentum; quodque ut Doctor docet, finis a Deo intentus sunt suis operibus est ostensio suorum attributorum: ut.

57 Hic patet ex misterio Incarnationis maxime splendente divina perfectione. Ita illud Paul ad Tim 2°: apparuit gratia Dei salvatoris nostri, et cap 3° apparuit benignitas, humanitas. Audiant S. Damasc, quia lib 3 de fide ortodoxa cap 1° apud D. Thomam q. 1° art 1° via 1a mirae declarat, et subtilis spectatio ait ejus: per Incarnationis misterium manifestantur virtutes bonitas et justitia, sapientia, et potentia Dei: bonitas quidem, quoniam non desperavit propri plasmatis minimum; justitia est, quoniam hoc victo, non alio quo hoc fecit, vincit tyranno, nec vi eripuit ex morte hominem. Sapientia vero quoniam invenit difficilem finem de entimo solum, potentia vero infinita, quia nihil est majus, quam Deum fieri hominem.

58 Hic recte inferes, Incarnationem fuisse Deo veniente veniens dignitatis, et naturalitatis, vi male sumatur per aventaneum, et termini ad ellicitum Dei mele

naep Raõ; qa cy bony Dñi Dionisiy cap. 1° de divin nominibus ē diffusiony suide
cet summ Dei bonitatis, arg. eius naãli ellicita inclinaci mare stormis, et sen-
tanea ē summa vui smao ad extra; sd Incarnao ē summa divina bonitatis sm
ao ad extra ps. Hac mix: ng Deus omat se in ordine nae, et ofert sua dona
sd naalia, omat se j ordine gra, et ofert dona supnalia, sd excessa: omat se
in ordine gloria, et donata se ipsy, sd ni ē obti milligli, et acili; in Incar-
nae vo omat se ipsy, sd j ipso prio prali, et substali.

59 Dico 2°; Incarnaep fuisse sveniety sveniea utilitatis; et humili as-
sumpto, et oi nae huna, et toti universo. Clo tupli ratia pre, et pter 1°; ng Incarna-
nae humili assupta maxy bony, eg. elevant ad honorificentiny, et supmij digni-
tis gry, adeup crea potest elevari, ab eg. longe acceriis maxy malu, ryne pec-
cy, cujus incepax ostinata ē in ipsius unionis hypostatica ad Verby. 2° pter ga
Incarnao j maxy honore huna nae revendicavit, cy p Incarnaep uny indu-
ij ipsius nae supius i oibus Angelis, et hoibus, conjug. ony i caput, qui ipsiusq
Mtij hamus, astatoep, mediatoep, redemptoep, et exemplar. Idcirco ubi Deus factus ē
hoõ j ordine gra huerunt hoes caput hoogeney, ut jgt. Aug. tract. 60 in Incar-
naep.

60 3° deniq. pre pter; ngdveniens fuit sveniea utilitatis oi gnis rep-
to j usro toti usro sveniens fuit eadem sveniea gera, ad q. veniens fuit sveniea
utilitatis toti naro huna fuit sveniens sveniea utilitatis oi gna jrapto j usro
Mix ex eo ostat, q. in hoc oes gnus Usi otinere D. illud D. Gregorii homil. 29
in Evangelia: ois cra aliqd hat hoo; hes ē smure secy lapidibus, vivere cy arbo-
ribus, sentire cy alibus, intligere cy Angelis. Hae pure optimo dic hõ mi-
crocosmus. Alias aequitas afferre placet, 1° ē qap incarnaep facty ē ut ex
sus ocer rerum ordines j se apprehenderet, videlicet ordine nae, ordine gra, et unionis
hypostasis. 2° ga cy in substatis creatis emanata vigora i in una psa; in sub-
tia dina una naã i j Sbus priis, ita reliquum erat ut q. plures nae eent j una
psa, q. fit p Incarnaep. 3° ē; ga cy fuerit pductio se viro, et femina ut fuit p-
ductio Adami ex viro se femina, ut pductio Eve, ex viro, et femina ut
pductio ordinaria, sveniens q. fuit pductio ex muliere se viro, qis fuit
Xpti pductio, ut sic j usroeet rerum disa apparerent.

61 Atque 1° ratia q. clop: p Incarnaep deprimit sita Dei majestas, qa p illa Deus
exinanivit se ipsy tq servi accipiens, ut Apostolus ait ad Philip. cap. 2°, et David psalm. 8°
minuisti cy paulo minus ab Angelis, ledit justitia cy obligat j nocens ad satisfacendy

rem, cy p Incarnaep Deus heat initiy ppetuy et fmp. eventu tpdy jmutabilitas; N
qdq Incarnao removet Dey ab vtu qiy ab aterno huic, ng p totq aternity fuit
Bonus sub carea unionis, ipsiq. advenit nova relatio, ac denominatio realis, quae ē mu-
tae ē n pt.

62 Levia si hae, et potius appellanda Phantiseony segdala, Ire reo ad anptyng-
do ejus asypty, 1° ga Apostolus n logt de Deo j ppria essea, et nae, sd de Xpto in
quo duae nae se substae stantiae repiunt. Unde ea quae impecop phycq aut mthi,
aut finis redolent, subjuda eruntur humiti, sive fra servi, qua Xptus minor
ē Patre n fra Dei, qua eqlis ē Patri; quadmy atramus, hop corruptity secydy
corpus, incorruptity vo secydy aig. Hujus rãop optimg assignat S. Leo magnus
verm I de nativite dicens: in utraq. naã dp ē Dei filius nra sapiens, et p-
pria n amittens: in hoc hop renovans: in se jmutalis perseverans. Deitas eny,
quae illic cy Patre smunis ē, nully detrimenty tipoa subit, nec Dei fra servi fa-
vidavit; qa syma, et sempiterna essea, q. erat ē n destruit.

63 Eny oõ cy oppota Dñi se pota magis elucescere Divino ptecois fulgore
hu-na infirmitatis unione mgis enituit; adeoq. ex inanitione, aut fra servi,
arg. habitu peccatoris n obscuit syma majestas, sd triumphat; n reddit
optpotilis, sd ad occasiop maãs aestimatio ppl syma dignao p quae Deus
reddit hoibus j epply, et psul, et lit Majestas Dina naã Angelis j feriory
pota nale adiop assumpsit eg tn longe adeo sugiore in donis gra ostinuit, ut
q. fuit sub Angelis potus fuerit q. gloria coronatus, et sup opa manuum Dei
constitutus, nec ledit justitia, cy ipse Deus sponte sua factus ē ex fide pusor-
~~ē~~ peccatoris satisfaciens, sibipsi ut Deo, ut hoo nec Dey mutabilitas mutat zy ni-
hil ptectionis p Incarnaep Deus adquisivit secum, o receperit.

64 Instab. q. si Incarnao fuit sveniens Deo; n Incarnao fuit sveniens, sive divino Inclinatio stratia, cy abrea sveniae jferat jveniq. sive disve-
niq. Instas 2° ps. Deus ab aterno carnis bono sibi sveniente, cy ab aterno ca-
nuset Incarnaoe, quae ē bony sibi sveniens. Ad 1° instag no eog; 2° lit anpty
valeat de sveniea afferente utilitatis aliqua, et ptecop, minime vo de illa quae
futura ē ad lite manifestanda divina trebura, alias sveniens eet Deo multa n p-
ducere, quae pt, et p quae gphius dignity, ac syma sui ptecop poet ostendere.
Ad 2° istag dico 1°: bono sibi sd deventi ptormitatis sibi lite sveniente, sdo
eog, natio sveniente, no eog. Nulla eqio vatus, et ptectio ē pove stratia illi

vati, et pfecoi, ac pinde experiuntur Ulrid, q. pove è ofre alicui uxti, nullii alii
è pt pove dispveniens, aut straniy.

65 Adest expty in qra effaci, quq Deus ãnepat peccoi j pong suoy
peccoy, alxi oo ofert, qa illius vult miserezi; ubi nau qra ofacis è pove ofris meli-
naoi, justia vindicava; gnì pove difris, aut stazia dine misericordie, sd tanty ne-
gave stazia, gatenus ñ è pove ofris dine misericordie, que potius ad elargtio
duplii efacis jclinat. Stag. nec misericordia jclinat, na Deus ~~f~~ justus nec justia,
nec misericors, pq. ôi tg colao qra ex motivo misericordie, quq ipsius nõ
ex motivo justia è Deo veniens sccydy alig, et alig jclinaop. Instas 3. smão
dini Verbi p Incarnaop Nta Dshg venit Deo secundy ppriq nag, quo è es-
sea bonitatis; qf. talis smão naxio det Ds mpr venire. Neq. Dshg jligendy ce
de illa smãoe, qua Deo venit secydy ppriq nag, ñ ut essea, et ppriettas st
essea, sd sõ ut aus ofris nao dine lize opantis, pat j eppio ipso, quo Ds
Jhas utiti; ng hoi venit discurrere, et velle lize secydy ppriq nag, ñ ut es-
sea, aut ppriettas nao, sd ut aus ofris esse hõu, cui ñ smpr venit discur-
rere, et velle lize.

66 Instas 4. qf. eque Deo veniens fuiet Incarnao, quq ejus carea Pta
coa; ng quqdmy Incarnao è Pta nag, et jclinaop multaxy dinaxy pfecoy: ita ca-
rea Incarnaois eet Nta aliaxy oxtq inclinaop: qf. Dispp ôi: veniea utilitis, et
smodi, sdo cog: cy Deus eque pfectimus, ac fecimus mò se heat posta Incar-
naoe, ac se heret data carea Incarnaois; vigdp nullius rei creato expka p-
illius carea facit, Dey melius, feliciusq. se here: veniea clementie, et ofra-
mitis, nõ cog; qri obstet pbão. Rao è, qa Incarnao è manifestao pluxiy vtuxy
supra enumerataxy, quas illius carea nullatenus manifestaret, ut è certy.
Sd circa quqis carea Incarnaois eet Nta inclinaop supm Dei dõnii vna
j dependea Ta; Incarnao tn eet Pta inclinaop pluxiy aliaxy dinaxy pfecoy, quo
p illq patefierent. Unde hujus raois cãu Incarnao p ipsius carea diu Deo
veniens, sive mgs ofris, et sventanea, et ellicita Dei inclinaoi.

67 Arq 2. ñ è de raõe boni eè difusivy, et smunicativy sui p inclinaop in sui smaop. qf. nec de raõe summi boni esse hujusmi inclinao. Prxãs:
In Angelo repit raõ boni; qdqdo pfecoe pupat cetexas creas, sd Angl ñ è sui
difusivus, neq. ret inclinaop ad se omandy alxi: qf. Ho ãns: et mj pbaoie cy
Epio, Nta quq multaxy pt excogitari smao primo p mj finis intentualis mo-

venti ad sui amoxy. 2. p my obti, movendo ad sui sgnaop, sive mimete
sive meãze. 3. p my coa efficientis tribuendo eè xei, q. hri, ô eminentia ñ ipsi.
4. p my caa filis, aut gri filis. Unde Ang. et q. vis alia bony alig. ex ti modis
municalis è: Deus â ut pste sgmy bony oibus modis municalis è.

68 Arq 3. qa Deus è summy bony, Deo venio summa smão; sd smao
p Incarnaop ñ è syma: qf. Prã mx 1. qa Deus excellẽtia omat mò se Filio p eterngena-
op, et Spiri p eterng spiraop, quq hunitti p Incarnaop: qf. 2. qa mãs eet smao
ad extra, vi ñ sd Verby, very q Patex, et Spũ s assumerent hunitge. 3. vi um
pra vumexet pluxes naãs, humas videlt, et Angelicas. Ad aepty Disp. mj: ñ è sy-
ma ad intra sdo mj: ñ è summa inõ eas, quã vis ad extra, subdipp, extensive
sdo mj, vdf. uce pbant raoes la, et 3ig instae, interive, nõ mj, et cog.

69 Stag. Deus duobus modis se smat. 1. nãs ad jtra. 2. lize ad extra. Prior
smão è duplex, una ppenerao, qua Pt. eternus generat Filiy, alxa p ~~peneraop~~ ac
cug spiraop, qua Pt, et Filius spirant Spyu s: Posterior è triplex, 1. naea, 2. gra,
3. unionis hipostica, vive Incarnaois. Idcirco Incarnao è syma smão ñ abso-
te, sd respective ad eas, quas vis ad extra. Dir q. extensive summa, qa q. smãs
è ita summe pfecty, vpra Verby dimy, ut ñ si pole aliqd mgs pfecty; ng 3. di-
ne pse ñ vi mgs pfecto in su reali, quq sõ diny Verby. Extensive tn potẽ mãs
smão; qatenus illa ipsy bony, q. smaty è nao huno asypta ad pluxes alias
naãs vive humas, sive angelicas poet se extendere, vive ad pluxa alia bona a-
glia.

70 Arques 4. absurdy è, q. plus debeamus Filio, quq Patri, et Spiri s, sd hoc
segt ex smaoe Verbi ad nag hung p Incarnaop: qf. Prã mx: ng solus Filius
carng asypsit, passus, et mortuus è, qq. adeo solus specialimy nobis italis
beneficiy, p quo, et illi nos debemus specialis gratiy agi: qf. Ho my arqti; ng
3. dine pse aglex vi in raõe benefactoris, cy dq vi j ibus influxus, dq decty
et dq amor circa Incarnaois mysteriy, et circa aoẽs hunitis. Unde tn solus
Verbi ppriy ñ denominave, et suppositalis hunitge assumere, pati, mori Ta; ga-
tenus sd Verby ostituit cy hunitte pig theandricq, quae pinde sõ suppit j ejus
actionibus, et in morte pãõe Ta. At taty tn aqua pvenit affecve, et effective a Ds
pris, ac pinde j ipsis agtis è rao benefactoris, in qua sõ atendit afus, et
efus. Eteni voluas, et oipea, à qq pedunt afus, et efus Incarnaois ñ stato-
ti Eximitati coẽa.

72 Arg. 5. Ex aliorum relignas: hinc nae argta fuit prove divinorum incarnaõ cy vi illius fuiet privata ppria sua subtie pecce, deinde q Angelis; qd homelis malis fuit occasio ruinae, et rebellionis, Angelis ne bonis unitis fuit amittendi feminem sibi malo supra hoes naã mperiores. Dicẽ alius cãis aralibus fuit prove, juveniens, qa facta fuio sepe sepius ipsis violea, cy plerq. privata est tui sua exigea ppt miracula à Xpto patrata. Ad hy reo, nãq. argta nullatenus exigere prove pprig sui subtieg, cy h ut pote pury nihil meriti aliqd poey, nec hae pfectio, neq. efus oplementy, ut ex Phia uniciuiq. viy moteriti.

73 Quod si subtea oriderer j prove dicerp nãq exigere debere subtieg pprig. nullg tn jferri ex invideg j illius naae, cy Incarnae tribuat nãe hunc locu subtie ppria alig pfectio, aut subtieg ejusdẽ ortiq, que eminenex stinet ex pfecs subtie creare. Ad hy reo, Incarnaop fuisse Angelis occasio ruinae n ex mentiedei sd ex abusu libertatis Angelice orta, vive à Deo n data, sd accepta ex supea mensura metis obtinaop. Neq. Angelis bonis fuit xyugq onalis feminea supra hoes Dey, sd supra puryhoes, cujus feminea privati n sd p Incarnaop. Ad 3ty reo, q. lt cẽ irrales sopissemus ppt Xpti miracula fuiem tui sua exipa privatę, eary tn violea spensata è majori bono, q. ex Incarnae adventi toti universo, cujus sd pr; ô hois ppt quę hujus m cẽa sd à Deo creata. Sect 6, an, et quomodo fuerit Deus nevatus ad Incarnaop ficiẽdę à fine odigna satisfactionis p pecco?

74 Pro plenioi hujus controversie mlicea suppo 1o, optimy, de quo in tracte de volte disputant Theogi, dy mgxunt, an Deus teneat ad optimy eligendy, respecuy eã in cris; ng Deus solus abrote optimus è, cy enj ries creany v multiplex, multiplicie nãe optimi de illisdẽ potest. 1o dic optimy, q è mgs sfte tne rule moralitatis, que è rula metiendi bonity moralp actuy agentis ratiis, atq. adeo eo ipso, q aliqd Deo mgs placeat, quę aliud, jametmy tiis, vive storminus divino beneplacito; appe melius è, q. à Deo, quę q. n fit. Hujus naae, qe q. à Deo fit, Deo placet decro effici extero rei, q. à n fiat, Deo placet dytaxat atu simplici.

75 Dicapellat optimy, q. mgs ventaney è artificis deo, vive rulis artis, vic quacyq. artefacta dicuntur optima, quę fiunt ab Artifice 2o. rulas artis. 3o vocat optimy qd nihil ei deest qad mtepralp sui pfecs physcę, aut nullo carret tno sibi debito. In hoc vu quacyq. res ty estãt, quę moralitr sunta in suo ẽ mali, et sibi debito di pt optima, vive optime se hens. 4o nominat optimy relate ad finę effacii mtenty, sic dicẽ optimy mity, quo finis infallibilie obtinet. 5o denique usurpat optimy oparave ad negaop sibi oppoty, vi q. suo ppondeat stradictorio, et in hoc su, de quo unice pedic pesens controversia natio è optima Incarnae, qa melior è in se Incarnaois extea, quę ipsius carer ad manifestady Dei gloriq relucęp in ostensiõ p suo sapiente.

76 Suppo 2o dubiy in presenti n ẽ de nevate Incarnaois ad odigng p pecco satisfiop, sd biey ab h fine, quęstiop istui, nary videlicet Deus utpote pfectime sacru, pfectime gaudius, et se ipsy, ifize amans v aliq. nevate, ô abrote, ô saltẽ ex aliqua suppositione stingenti spulsus ad opus Incarnaois eligendy, q. è optimy mt opa Dei regini potens absq. peccu in orticq. Suppo 3, nevatę in coi nihil aliud è, quę mepiop, seu inseparalip unius ab alio. Hoc nevitas, vive mepio tripleẽ assignari solet, metha nary, physca, et moralis. Methica repit in eorma, quorum tmplat extere sẽ alio, physca q. sõ p miracula, aut p nãq vi agentis fortioris pt unu sõ alio extere.

77 Moralis vo in communi acceptione, ut ait Cgoveende, dicẽ q. lt tnus potit absq. miraculo deficere; n tn absq. magna difficulte subti mtt nevati. Hoc tripleex nevitas è pt ô ant et abrota, videlicet, quę op bieg detraop voluis antecedit; ô sequentia et depend ab aliq. stingenti, et liza voluis suppositione. Suppo 2, Dey n fuisse nevary methe ad opus Incarnaois eligendy independ à quavis suppositione ipsi liza, vive attentis fisicis mecis, et extralibus Dei fin. Suppositio è de fide, atq. evidens, ut docet cy aliis D. Philipus Azanda; est nãq. de fide qa de fide è liberta divina in discernendis cris, et summa ab his independea Deiq nullius indiget. Evidens, nq utraq. h pfectio, cui natio stradit abrota, etiam methica nevitas, evidenti naae colligit in ente oiq pfectimo, cui nulla pad ditiop creany bonyaccrecrit, nec p eany defty deficit aliquq ad plenitudiny et infinitudiny Dei naiy.

78 Suppo 5, Dey physca, et abrote n fuisse nesary ad Incarnaop. Hoc eadẽ è, qa nevitas physica, que methica n v n svenit nisi stati creata, quę tanty pt impediri à tno sua mexiori physica, ô ab alio agente superiore, et fortiore, ô à coa 1a, cui ois creata exigea subordinat. Cy à Deus nullo alii creatu

ioni subordinari queat, ñ ē milliendā nevitas physica dicta ā methica, quēq-
vi Deo evenire potest, ut Docet Cappverdei: ergo si absola methica nevitas Dei
ruqnae adopandy optimy, sive Incarnaqs, patris et physica ruqnae Dei
Xre tota controversia devolvit in Gspti ad nevatq moralq, vice absolq, sive eo
suppositive aliqd stinpenti, circa quq.

173 1a Sentia ppugnat, Dey ē absole mātis nevatq ad optimy, mgq ñ
dat patrus in infity, et pt assignari optimy, qle ē dicunt, m Gsenti imi
texiq Indianaois. Ita Granado, Ruiz, Tirsus, et alii, q ñ patq mt sodivi-
dere, ng Granadus, quq segt Fuster tract de volte disp 3a cap 1o docet, ita Dey
matis ē nevatq ad optimy, qd si illud ñ educeret, p legitimq cog sequeret, Dey
ñ ē Dey. Sdq wexere videt Ruiz, q si atente legat, ejusdq mentis invenies
cy Granado, ut optime observarunt Ipolitenses, ng ut ipse Ruiz scribit, si
Deus aparet impa omnes melius vujcoreno p mearas coas Deytis ē Dey. Mi-
tius hanc nevatq moralq docent alii, dicentes ex ñ nevare si infertur,
qd aliqdo ñ eveniret illud, qd matis ē infallile.

174 2a, et cois sentia relegat ad omnq necessq pure moralq ly absolq
quqesq Scrpte aliqa legli: ita Cp Lugo Vazqz Munera, et alii
cum his exqd Lt nbra Dclno. Ind nec antecedntr nec decenter absolq
Lugo dari potuit necessa ad jcaxlq pure moralq juxta cy S. Ubeep ca
et mat ca prop 4o Dclno qad ly partq et propue Pa assay Vcomo ep mi
Sfexii Dy ñ ere dy. Repugt Dy ere antecedntr mere necessq ad pdey ep
ad obra: Ergo hoc dicq Vanti pure moli necessa ad jcaxlq de-
cernendq, quq est opus ad ea: ng sequt Bo omi ani necessa ad jcaxlq
pure moli: matis omi admittq: pro mj: qd est antecedntr mere necessa
et j nullo casu potest deficere: sed ex omeo epmi, leve jcaxlq
deficeret Dy: ng.

Rovera 1. 4o Iusta dialecticos ex hoc anti carentia
175 alicujus objecti ē methē impossibilis, legitime deducitur hoc corolla: q. ejusd
objecti existia ē methē necessaria, ut patet in existia Dei, cujus carentia ē
methē impossibilis; atqui juxta superiorē explicationē de necessitate moralis
ñ electio Incarn. ē methē impossibilis: q. ejus electio ē methē necessaria. 1a min.
id quod in nullo casu potest dari potest ē methē impossibile; sed ñ electio

Incarn. in nullo casu potest dari potest: q. 1a min.; nam casus ñ electionis
Incarn. esset casus, in quo Deus ñ esset Deus, sed Deus ñ esse Deus in nullo casu
potest dari potest: q. Rob 2: quod per legitimam corolla infert, Deum exis-
tere simul, et deficere, est methē impossibile; sed ñ electio Incarn. per legitimam
corolla infert, Deum existere simul, et deficere: q. 1a min; impossibilis infert,
Deum existere; nam ñ electio juxta corollarium dependet a libertate Dei physica
et methē, quae Dei existentiam necessario involvit, Deinde infert Deum deficere, cum
per adversarios inferat, deficere Deo moralem necessitatem indentificatam cum
amore necessario, et infinita bonitate Dei, ac perceptq. Deum ñ esse Deum: q.

176 Rob 3:
quotiens Deo ē absole methē impossibile visus divinus sui ab Incarnatione, nulla est Dei
potentia sina physica, aut methica ad ñ electionem Incarnationis; sed Deo ē absole methē im-
possibile visus divinus sui ab Incarnatione Dei tradit nevitatis moralis explicatio: q.
Pars min: Visus divinus Dei ab Incarnatione subsisteret in eo, quod Deus potest
physice, et methē se separare ā nexitate moali, vel ā tro nevatis moalis retenta
tri nevatis moali; sed utrumq. visus ē absole methē Deo impossibile: q. Pars min, ng
Dey separari ā nexitate moali ē Dey separari ā pto vitio assali, vice ad
amore natio, in quod Ta otarios sistit moalis Dei nevitas ad optimy.
Deinde Dey separari ā tro nevatis moalis, retenta nevatis moali, do-
cent otarii, interne Dey ñ ē Dey.

177 Pars 2a do qad ly pptp ota alios authores mitius explanates
pure moalq Dei nevatq ad Incarnaqs; ng Ta D Stng 1a pte q 19 art 3 in corpore,
cy bonitas Dei ñ effecta, et poti ē vē alius: cy nihil ei physicis accesse-
cat, segt q. alia ā se cy velle ñ ñ nazity absole. Quod egdy aliis verbis ex-
plat S Aug. lib 83 questioy quest 22 dicens: ubi nulla indigēa nulla nevitas;
ubi nullus defus, nulla indigēa: nullus ā defus in Deo: q. nulla nevitas.
Sed ceteri otarii, nesciq illq moalq n oriri ex indigēa, sed ex facunditate bonita-
tis divinae. Sl ota 1a implat, oriri ex syma Dei bonitatis fecunditate nesa-
tq illq quae sabmo Dei donio, ejusq. perfectione liberi derogat; sed
talis ē illa moalis nevitas mitius explanata: q. Pars min; si Deus posit
ā nexitate pure moali mere perfectione lis liste physica et methica potens eli-
pere, autem Incarnaqs abqd dicultate, molestia, aut jdecoa, ñ in mer.

64 Si hoc qd. Deus n̄ het illg nesary moraly à otraxiis stabiliteg, cy
ti apd ipsos sta ad uny exmy alliciat, ut reddat mar impole ejus
otradictoriij racerymq nesatis, molestia sta. Si Dy: qd. nesitas illa
moralis derogat supono Dei domio, ejusq. pfectime liberti, ut osdeng
ti pat. Eteny poet opari otra Ingenty suy jclinacop nihil aliud e; quy
sibi poe inferri violeg, magnqq. dicultq quy exprebad supare, atq
violeg pati; atq. dicultq espiri e otra supmy Dei domij, ejusq. pfe
cop, et jdependeg divina voluntis ad opandy ad extra: qd. Ita d: illa ne
sitas, qua tollit oindg independeg amor ti, seu oitg indiffg ad utrqq.
otradictoris pnty oppid pfectime liberti, id ita se hexet moralis illa
nesitas in Dei: qd. Mar e oibus nota; qa cy jdiffa ad utryq. id de ipsu libertj
negt dari mar et pfectio, et libertas, si n id mar et pfectio indiffa.

65 Dr̄ mix: qa illa nesitas moralis pta adversaris inclinat pog naria
j unq pnty potius, quy in alig, sive in Incarnacop potius quy j ejus omiop, id
nesitas, quae ita jclinat, tollitoiog jdependeg pfectime libertatis, sive oglibtiny
oinde jdiffa amor ti ad opandy pfectim. Ita Si in nullo id in dipt
Dey jdipere eniv extentibus; ty qa abiode dic ab Apolo act cap 17 n jdi
gens aliq; ty qaqde ipsu creaty extentiy id stingent extere, negt Dey ee
defectiy, cy defectibiv id creaty eny extera, atq moralis nesitas à otraxiis sta
bilita eet j Deo aliq. jdipea creaty extentiy: qd. Dr̄ mix: Oia jpolitas abnota
extendi ve erea aliq. extente e vera aliq. jdipea extę illius crē; id nesitas
moralis ad Incarnacop e aliq. jpolitas extendi ve Incarnace, quae e aliq. erea
extentiy qd. Mix pat; cy nesitas unius exmi vi jpolitas alterius,

66 Dr̄ 3o clo qad 2g pnty: oiv suppositio, j qua Deus met cy pfectima
libte ex pte amor ti ad pducendy tay, id n pducendy, adeoq. cy pfectima j
diffa ad pductiop, id n pductiop illius, negt Dey mar nesitare ad illy: id
suppositio id creacois mundi, id ellevacois hois ad fing supmy id peccati omisi,
et repangdi (in quo id pcedit pbens controversia) relingt Dey cy pfectima
libte ex pte amor ti Ad Incarnacop ellipendg, id n ellipendg, sive cy
pfectima indiffa ad ellectiop, id n ellectiop Incarnacois, qd negt Dey mar
nesatere ad Incarnacop. Mar, et coa stante; ng vult se het libtas phyca,
et methica amor ad nesary moraly antę: sic se het libtas phyca, et metha
ca id ad nesary moraly ofty. Si qd. cy libte moral phyca, et methica Dei abiota, 75
et amor ad opandy, et n opandy ad extra n sponte nesitat moralis amor, ut
exodtis satis improbavit, nec cy libte phyca, et methica Dei oreq.te opungi
pt moralis nesitas id. Qdq implat Dey ee phyce, et methe liny ad p
ducendy aliquy tay, qn id summe pabilis ad illius pductiop.

67 Dr̄ mix: et j lis de creace varii; eniy id nullg onerosiop, nec illy
ordinę het suppositio exegdi usu cy extea Incarnacois: qd. ex creacois suppo
sitio Incarnacop natura n fuit. Dr̄ amo: Ind ea quae id ordinis naturalis,
id supernatalis presenti subtalis nulla e onerosio, nullusq. ordo, oppe qd. e ordinis na
talis nullg het expieg acog, id paog ad id, qd e ordinis supernatalis; cy hoc dicat
ppt sup exea op nag creaturarum — id suppositio exegdi usu o j ordi
ni pure nati; extea id Incarnacois in ordine supernali ex gdy subtalis qd. Mix
adeo e frigitibus nota, ut pos assertare sty pure naturae, eoq. aliq. stuv mini
me teneat Dr̄ gtiae dona supernalia.

68 Dr̄ 2a pas: ng hois elevac ad supmy fing obtinendi pot po
tenat pdona supernalia exerta pre tanty naria ad illy fing obtingdy, nixy ha
bity pro omnes infusa; hoc auxilia supna auxilia; id ti oia hoi potent
se Incarnace: qd. Dr̄ mix: qa n ad supernalia, et auxilia pro pre naria ad
fing supmy obtinendy n adiquat glorii ex meritis Dpti, ut de auxiliis quae
Angelis, et Adamo ante lapsy collata fuerunt, censet plures Theo. Hac huius e; qa su
pna dona recydy se n dependent ex nata rei à Dpto ut à principio phyco; ng vo. qd.
suffic ut qra snalime pducat, nec ut à cata meritoria, cy Deus nullis precoptibus
meritis queat oio liziali dona pro cta tali sperare. Dica in cloe: p. dona sup
nalia ex creata pre tanty naria ad fing supmy obtingdy; qa sermo j Bis
ti ne de illis supmis donis quae ante mette incarnata cy Incarnace, ut
fides, spes, et amor coa. Dpto, et alia id pecis multa, quae in h pordea
dicunt ordini ad Incarnace.

69 Dr̄ 3a pas; qa supposito pecco adhuc Incarnac emendat ab Scrip
turis, et PP, ut opus syma dilectiois, liziaitis, et misericordiae qd supposito
pecco n nesarij id id liziabiti, obiti, sta e adversibenda Incarnac: Non alter
qd. ex Joan 3 ubi dic: sic Deus dilexit mundy, ut Filiu suy unigenitu daret,
ut omis q credit in eu n pereat, Ep. epist ad Tit cap 3: apparuit benignitas,
et humanitas Salvatoris nri Dei n ex opibus justitiae, quae fecimus nos, id recydy

dy misericordiæ suæ, et ad Rom 5: commendat à charitate sua Deus, quoniam cum adhuc peccatores essemus secundum tempus Christus pro nobis mortuus est. Et S. Pt. Dt. Aug. libro de agone Christi cap. 11 ait: si multi, qui dicunt, non possunt alio sapiendo hoc titulo, S. Leo Pap. serm. 11 de Nativitate cap. 3° inquit: verax nos misericordia Dei, et ad reparandum humanum genus immensitas ei multa suppetentia optimum sua elegit.

90 Hugo denique de S. Victore, si plures alios Pt. omittamus, sic de libro de Sacramentis parte 11 cap. 10. veracius ostendimus, quod redemptio generis humani alio modo Deus efficere potuisset, si voluisset. Etenim Deo nunquam deerat alius modus reparandi hominis lapsi. Nec in nullo expectato satisfactionis obsequio, aut aequo, et ipsum hominis, aut modo potuit misericordiam suam pro omnibus expectantibus quibus plures Theologi poli adstruunt in pro infusione misericordiam ex parte hominis operum supplendo misericordia satisfacere defuit. Ita quod habet, quod potuisset Deus homo, sicut et angelos lapsos irreparatos reliquerunt, et ipsum peccatorum. Sufficit quod lapsum sibi ipsum habuit, si pecierint nationes, quas tu fecisti. Nigdo supponitur peccatum adeo augeat vilius, et magnitudo in ordine ad beneficium Incarnationis, ut magis apta esset peccatum, ad removendum dicunt lapsum ab Incarnationis beneficio. Sed solum

S. Solvunt Argumenta.

91 Obiectum Pt. ita ipsi Incarnationem esse opus, quod excellius excogitari nequit ad extra, magnificentiam manifestans divina attributa; sed divina voluntas haec infinita perfectionis nesciat mutare ad id, quod est melius, aliquid ipsum aperiret sui magnificentiam aperiret homo, si ipsum ab intra bonum perfectionis, illud intelligeretur. Pari modo Incarnatio ut includens pro Verbi et ipsius amantis ab infinita divinitatis natura capit dona voluntas ad opus Incarnationis quod est melius. Item Pt. nos Deus ut diligens se ipsum det suam magnificentiam facere. Item 2°. nos quod est et mos beneficius, et mos melinat ad amandum alius sua bona meliora; sed Deus est summe beneficus ad extra. Ergo mos inclinat ad se ipsum per Incarnationem amandum.

92 Item 3. nos precedenti ratione dicunt CC, et Pt. ut arbitrantur, Deum semper optimum velle, et producere. Cum vo C. Franciscus scribens ad episcopum Lugdunensem hoc habet de Deo: credamus Deum omnia velle, quae meliora sunt. Amen. Sed Deum Deus

et nisi semper facere, quod melius est. Sic 1° prae quod 17 ant. 2° ad 3um, et quod 16 ant. 2 ad 3um, et 1° contra gentes cap. 75. D. Aug. libro 3 de libro arbitrio cap. 3° ait: quod tibi ex ratione melius occurrit, hoc velis, fecisse Deum. Damascenus lib. 2° de fide cap. 29: Deus ut bonus potest, non potest, non bonus. Clemens Alex. lib. 6 Deus ut non bonus, sic cessavit unquam bene facere, Deus quoque cessavit. Mitto plures alios Pt. videndos apud Ruiz, et Lugo.

93 Hoc ita mos clarescunt authoritate S. Scripturarum, magis clarissime videntur moralis Dei nexus ad amanda extra omnibus rationibus sua bona meliora; quandoque si nesciat mutare Patrem ad diligendum bona filius suis. Isaya 49 inquit Deus nunquam oblivisci potest mulier infantis sui, ut non miseretur filio uterini sui? Etenim illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui. Et Luca 11: quod à exposuit Patrem petit panem dicit Christus nunquam lapidem dabit illi aut piscem nunquam pisce serpentem dabit illi? si ergo vos cum sitis mali nostis, bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester de coelo dabit Spiritum bonum petentibus sibi? Et summa difficultatem hinc, quae in Patrum stroverunt circa fecerunt, unde quam plurima, veluti ex fonte emanant argumenta.

94 Ad argumentum respondeo mihi in re quaest, nisi quod Deus mutaretur ad eligendum id, quod est melius in se. Etenim si argumentum pondera, jam videbis non sed ybaxinescere modo, verum quod physice et methice, cum nullo modo potest Deus imprudenter operari, si à homo, de quo non disputo imprudenter operat, non eligendo bonum perfectius ab intra quam Deo est, quia ut ipse Hugo de S. Victore in summa tract. 1° cap. 14 tomo 3 homines ex debito faciunt, quia meliores inde fiunt, et deteriores, si non faciunt. Deus à nihil est ex debito, sed sola benignitate facit; ad minus obstaculum dicunt ami: et mutuo amabilium ratione sui, non amantis ratione Verbi sed amantis, ex quo non sequitur Verbum non sed mutatur, sed summe natura est amandum, quod sane ut videtur patebit non est ad 3, neque difficultatem tramat squamat.

95 Ad 1m stratum sed amantis, quia ex manifestatione maximis sua gloria exprecatur nec felicitas Dei, nec beatitudo, nec perfectio cum qua accrescat per quam defuit illius maximis gloria minuat, aut decresset Deus, quod ut potestis sufficientissimus, et ipsum linea ipsum pro perfectione nullius boni creati indiget ad essentiale sui gloriam, beatitudinem et perfectionem. Sicut dicit Isaya cap. 40: ecce gentes quasi non sunt coram eo, et tanquam nihilum, et inanem reputatae sunt ei. Et Sapiro 11: tanquam momentum statera, sic antem orbis terrarum, et tanquam gutta

sic to incarnao Prius, et Spus S. melior etiam in incarnatione, et mpe
saltp extensive gloria Dei manifestaret. Sed nulla tn expde pan moralis
nesitas ad incarnaop Prius, et Spus S. Unde si argty vj aliqua haberet
jam dicendy foret, oglio debuisse Deus oia pducere; melior enim e
creao, n creaoe ta; et cum s polis mundarto alios pfectiora, alogn
daret crea oiu pfectima tenerec Deus ad huius pductiop

96 Ad 2g Sfraop dsgp mg; inclinaoe affectiva, et aficiativa,
sdo mg, effectiva, et impulsiva, subdisqp; vi s crea, sdo mg; vi vi D.
no mg, et scia mixi, no cog sub eadp distinoe. Quia max Dei inclina-
nao j optimy sa e apbativa, et aficiativa; gatenus intuitus nanio
cui sfiari det voltas, dictat, meliuis bonu ee nise incarnaop p
ejus carea, sive valde sveniens ad ostendiop dinoru attributorum;
dy n a e impulsiva, ut nesitet diny voltis ad electiop optimi p
ejus omioe, cum ab illa maxi bonitate creata, aut maxi svenica de-
cretio, nequeat Deus bonu aliqd accipere, quo augeat ejus pfectio.
Idcirco intus dimus nyqug pponit voltis dina, nec pponere pt, quin
lius ee ipsi voltis dine amare nanio maxima bona creata; sicqd de-
mus intus ut pote oia pfectime apprehendens, apprehendit suu oia bona
creata, quaqug sint ee prius inutilia ad augendy sumu Dei pfecu
et felicitp.

97 Dtraniy vo evenit in crius, qq sperare maxy beneficiu, qeis maxime bo-
na gaudet, qa quaqg crea maxis vmpe boni capax e adgrendi, quo mg; p-
ficiat, et meliorea; atq; ideo max inclinao affectiva, et aficiativa in crius e tam
impulsiva, et effectiva; qa quo mpe aficiative inclinatur obty crea aliqa eo mpe
impellit, et attrahit ad ejus possessiop, augentp e varios pfectiop, v felicitp
aut paudiop. Ad 3g sfraop 2eo, CC, et PP. vel significare Dey sempe optime
operari, de abqd defu aliqd aut ipfectioe pova, et ve ulla pordinace, ut ne-
gaverent Manichaei, ponentes quydg Dey authorem malorum: v log de optimo in
ordine ad finem intentum, qatenus ea suppositione q. Deus hoes odiderit atq;
leuuerit ad suum finem, negat n operare hoibus illa media ex se sufficientia ad
tale finem obtinendum. Sdq; magis intendebant CC, et PP, ut extollerent sfrate-
pectiori dinam gratiae rectitudinem, sapieq, et ut saltp.

98 Sufficere D. Thom. mlltiop q. pt de optimo mdo acceptioe supius tradi-

ta, et mo quo ab Arte tradit. Patres Damasc, et Clemens Alex dicunt
in bono suu, Dey n fuisse bonu, nec Dey, si cessaret posisse, et benefacere ex
suppositione, q. odiderit caeas, in qua supponitur det eas recipere, et in suos
fines, ad quos eas elevavit, pducere p mia ex se, et ab ipso educea. Hac
a nesitas e plusqug moralis, cum s methica, quq s ad ling Dei detraop,
qua met Deus detraxit ad mia optima j pcte pducoe ad finem. Sine pat,
qd dicendy ad textum Scriptus, qq si Deus sparet paxtibus creatis j en-
dine ad elargienda bona filiis suis, idcoe, ut spe ning exigat ad bona eia
quae Deus nobis promiserat spanda, quae n sd mta, sd q mettia cog-
scimus ratione dine providentiae ee a Nobis aequqdg, si p illis obtinendis
pces in Dey debito, et ordinato mo offuriamus Dta illud Lucae cap 6:
et ego dico vobis, petite, et dabitur vobis ta. Qui enim, q petit accipit ta.

99 Obiet 2d. optime stare pt ans ee mta impole, et Dei ex illo me-
the deducty ee methe impole; qd. lo defuit optimi, sive incarnatio s mta
tanty, j polis posit p lepimq cog aliqd inferre methe impole. Prta ans;
ta hoo e mta necessaria ad n vitanda oia peeca venialia sd specialiori
privilegio sceso tanty a Deipara, uti dstat ex Eccli vers 6 cap 24, ut
hop se specialiori privilegio vitare oia venialia p longy vitae tempus cor-
time j fecerat, hop n ee hop; et in hoo hat pog phicq evitandi oia venialia,
cum nullq heat pog ut n s hoo: qd. Rao ouy e, qa la ex vero, n nisi verum se-
q port, ex nanio n nisi nanium, atq; ita n sempe sequt fluxu, sd aliqd verum, et
ex stingenti aliqa n sequt nanium, ex minusq. nanio mpe nanium, atq; ideo ex minus j poli mpe impole: qd. ex mta impoli aliqd sequt methe j-
pole. Plura sfundit argty, quae diligenti examine indigent.

100 In his ergo argtis hoc j pajpiis advertendum dicty nanium moralis
Dei ad electiop optimi n ee stingentem, et ling, sd summe naxiq huiusmi e amor,
quo Deus supreme pfectime amat, in quo consistit ea nesitas. Dtraniy accidit in ne-
sitate moali peccandi venialis diuturno vito tempore abq. specialiori auxi-
lio, qua ut pote existens j magna illa difficultate, quq hac hoi va abstinendi per
exercendi oes motus, v l'dor in tot circumstantiis, et occasionibus frequenti occu-
rentibus e ipsi hoi stingens, qatenus dependet et ab eius circumstantiis
exercite stingentes extentibus, et aliqua hois detraoe, quq si providisset Deus sub
oibus offendis auxiliis sufficienta ey vitaoe oiu venialiu (qdd jalia poidea

evenire potest) absque dubio non esset hoc modo necessarius ad peccandum venialiter, si
magis expeditus, et facilis ad omnia peccata venialia per longum vitae spatium
vitanda. Ideo quidem omnia auxilia, quae in tali eventu operantur homini, prorsus
semper efficacia, sive semper operanda cum bona operatione.

101 Deinde hoc totum sub moali natura peccandi venialiter per
physicam, et methicam potestatem prop. ante ad omnia venialia vitanda, cum hoc
vires sufficientes, atque aliunde adeo dans sufficiens posse ad recte operandum, aliqui
non vitare venialiter non est homi imputabile. Ante, inquam, per physicam prop.
non ad suspendendum vitatione omnium venialium, cum scilicet visionis de non vitatione illorum
(in quo casu bene interest, hoc non est hoc, quippe talis posita est chimaera)
sed ad impediendum scilicet visionis de non vitatione per omnium omnium venialium. Sicut
suppositis ad angustiam reo, disjunctio amor sui creantis, sed amor, sui Dei, non amor, quem
obtinent plures ipsi sed. Ratio est, quia posita physica amor creatura quoad suum limitatum
bene cohaeret cum impente difficulter ad operandum physice tantum sufficiente, adeoque
ex eo, quod homo sub tali moali natura existimatur vitaret omnia peccata venialia
non interest, hoc non est hoc, sed quoniam Deo non fuisset scilicet visionis de non vitatione
omnium venialium, et quoniam si fieret aliquale, quoniam posita amori et physice potest, quidquid
attenta hominis imbecillitate sub circumstantiis experiendis, et occasionibus frequenter
occurrentibus videatur prudentum. Sic in mole. Quis autem non videat, hanc
ipsam difficultatem physice vincendam esse impossibilem magis sui Dei.

102 Obiet 3.° Deus infinite magis se ipsum diligit, quam ullam creaturam diligat, ad
quam magis aliquam diligit Deum, eo magis impellitur ad maxima bona creata ipsi
Deo puranda; quoniam Deus impellitur usque ad naturam moralem ad puranda sibi maxima
bona. Nisi pax ex coincidentia omnium attributorum creatorum omnia exprimantur Dei.
Atque manifestatio attributorum per ipsamet bona opera est bona expressa Dei.
Quomodo de aliquo Sancto aliquo legitur ut de Sancto Andrea Bolino, quod voverint se facturum,
quod melius esset Urgel coram Sancta Deus ex ve, et expressa sua et inclinatus
ad manifestationem suorum attributorum, et non ipsorum oppositorum aliorum habet inclinatus
diversas, quoniam Longa secundum est cum tali inclinatione in non ostensione dignae
gloriae quoque Deo.

103 Ad argumentum secundum prius, non cogit. Dicere in eo consistit, quod
libet creatura non exercitudinis, et subjectionis, et quia Deus, quod id sibi velit creatura
dari illa omnia bona expressa Deo amare, ipsique puranda magis gloriae, et exal-

tationem quidem quo magis est iste amatus eo magis, ac magis accrescit creaturae spectatio
felicitas, et gaudium, cum dina bonitas (verba in S. Tho. lib. 1.° ista ponit, cap. 64)
vel aliis et post, quinimo nec potest alia ei aliquid accrescere, nulla mente ei nectat,
ut alia velit ex eo quod vult sua bonitas. Unde quomodo Theologi docent, quod creaturae bona opera
et bona expressa Dei, sicut intendunt significare quod Deus est omnium bonorum
author, et quod huiusmodi bona in valde congrua ad ostensionem dignorum attributorum
potest usum dare; minime vero quod sunt gratiae, et ipsa bona, quae Deus
necessitatem a quis impedicare, sed a terventione hoc plures prenum melioris
aut ellicere, ideo hoc faciunt, non quia tendant in obtinendum ex se melius, sed me-
lius ordinem ad dignum voluntatis, idemque tangit colo, quod est terrae dicit voluntatis.

104 Ad tertium inquam non ante quia ut dicunt theologi plures. Thomas
tract de voluntate Dei non placet natura in bono politico. 2.° quia Deus non potest
inclinatione magis in ostensionem suorum attributorum propter praestantiam operum Dei
limitatum, de quibus optime est hoc ex parte aut si motivum alliciens per motivum
retrahens, adeoque modum indity ad utrumque. Hic opterea Deus tot inclinationes strenuas,
ad inclinationem ad tres strenuas, ut patet in justitia, et misericordia, quorum
1.a inclinat ad punindum, et 2.a ad non punindum, et quocumque modo quod Deus mu-
quam ista ad simpta supta sua inclinationem operat. N.a explicationem tradunt sociis qua
Hinc est quod non debeat ad id unicum esse titulo servitutis tenent non
impedire nisi cum Creatoris gloriam Deus a nullo titulo tenet puranda os-
tensionem gloriae, et bona creatura apud Deum tanquam nihilum reputetur.

105 Obiet 5.° Deus eligens minus bonum operatur minus honeste, sed hoc est ma-
xime absurdum; quod patet max; nam honestas unius, et electionis dependet ex motivo, et minus obtinere
bonitas, sed Incarnatio est obtinere melius sua creatura quod Ho. mo. Ad ejus gratiam diligo me,
in electionibus, et actibus divinis, non magis creatur sed non, et non cog. Ratio discriminis,
quia Divine electiones per summum accessum ad bonum, et ad id unum honestatis, sicut
per summum zelum dilectionis cum bonitate ipsum in ista ita physice, et max manent in ipsum
omnino pene honestatis, ut nec augmenti, nec diminutionis sunt capaces ex obtinere
melius electiones a creatura cum fita sunt, et capaces augmenti, tamen physice
quia non crescere potest ex maxi obtinere honestatem physice, quia, propter non gradum
in obtinere ceteris paribus in se melius, quam minus, et imitatione illius summa
ex honestate desiderata in obtinere a 1.a unita.

106 Instatur Deus est motive necessarius ad suum aequa electionem, et praxis honestatis

q. j ellectione Incarnaõis p̃ Incarnaõe nẽ Deus laudabilis in genere moris.
Amo ẽ certy, cy D. eligat honestione, quy obty ipse elligat, ut ex nup dtis
ostaõ. Prãe cons ng q nesciõ ad aus ono agles in pfecoe, et honestare, tanty imperio boni, quty ponit: q. Aliq videnõ naze Deo laudability in pere moris
ypl ipsay raop argti. Ali aliõ diversamunt. Sd ab hiis oibus in pserti abtinen.

107 Rẽo, disquendo cy Camporede duplẽ honestaõ, aliq obtinq ve tenyẽ ex pte obti, aliq fẽ ve hanty expte aus. Talis honestas oglis ẽ moribus actus, et ellectioibus Dinis. Obtinq vo magis p magiõe obtoxy. Hae rẽo ad argty, nando cog. Ad ejus pbaõ, dicyq qd tanty mpedit, quty ponit, vubtive, vdo ans; obtice, no ans, et cog. Rao ẽ qa lo Deus ẽ disparve nesatus ad decorrendy, ẽ n, pe aly poty obty pfectiys, ẽ minus; nh ẽ detrate nesatus, sd oio lix. ad obty pfectiys, ẽ minus pfecty decorrendy.

108 Sdq. eadẽ, qua uhi roe Caporede vic pbati vubty illud, cujus ellectioi tribuit, este pfectioris honestatis obtice, laudale ẽ aliqu vera laudabilitate moralis; ng honestas illa obtica, ut supponimus, fit, et agbalent pt deficere; sd Deus decorrens Incarnaõe vera ẽ subty, cujus ellectioi tribuit epta talis honestatis obtice pfectioris multis aliis, quae poet Deus producere; q. Deus decorrens incarnaõe laudabilis ẽ aliq vera laudabilitate moralis. Hin D. adverte, quam ẽ, hoc magis laudabilitate ating, sic explaty ipenire in poe actus creatus ypl. Data in responsione ad obij 4g. Ly et q. si listas ad aus parti honestatis sufiens ẽ in creatis ad merendy, et demerydy, sive ad expendy cy laudabilitate mali ostp, aut cy vituperio devenda, ut pluzes ypl. Herrerg de volte qlb sect 8. tenent, nulla ẽ in pserti tãt difficultis, quy sõ in ioi senta volocte tenamus. Sd obies stia 2g clois prepe

Sect 8 objectiones stia 2g clois partem.

109 Obies 1.: stia pfectiys optimi, et si Artifices fmet producere opus pfecty; atq mundus a Deo creatus vẽ unio a hypotica ẽet defectuosus: q. supponitio exegdi mundy nesitat Dey summy Artifiq ad unionẽ hypotica, sive Incarnaõe. Nia pãr: Nam Incarnaõ spectat ad mundi pfecoe, et splendy; atq mundus vẽ sua pfecoe, et splem. ẽ defectuosus: q. Argty primus pbat, ng ex illo sequit, Dey non pote pfectiny Artifiq tenezi ad producendy, ququq. pfecois exy, et mundy pfectiys. Dicyo tri mq. fmet producere opus pfecty, sive n ofte sua deca, sdo mq, in se pfecty, sed dicyo, si mid ex.

impos ad producendy aliq opus pfectius sdo; si oliad ex sua lisa letia pẽ, nõ mq. Ad ejus pbaõ dicyo mq. ad suffecoe, et splendy debity, et mali, nõ mq. indebity, et supnale, sdo mq, et dicyo mq in linea, siti mali, et debita, sdo: supnali, et indebita nõ, et cog.

110 Ipse de raõe optimi Artificis ẽ optime operari, sive q. opus fiat D. Deo, aut v perfectione forme cy explari mterno, minime vo q. ẽ undequaq pfecty in se, si ipse Artifex n intendat opus cy si pfecoe pote producere. Pat in statuario volente efformare hoc monocculy, et gibbosy, cujus tota pfectio sistit in exprimendis illis defectibus D. nulas artis. Sic D. optimus Artifex pro libito pt mundy minus, aut mq. pfecty producere in se; qa ipsa Dei pfectio reluceõ, modo, quo res ipsas producit in rebus productis, adeoq. si in minimis ẽ magnus nec plus pta raõe se exercat in creaõe aliõ nalis, quy in productione lapilli; qdq Deus ut se prudens operat in productiõ ẽ exercy, satis ẽ, q. eis operat ma malia in rece, et detrate ordinata ad finy sequendy.

111 Obies 2.: ex quo hoc ẽ elevatus ad finy supnale, factus ẽ heres Dei, et coheres Xpti ut nis Apolus ad Rom 8, ad coheredita cy Xpto stinet Incarnaõi; q. qa supponitio elevaõis nesitat mtr Dey ad Incarnaõ. Ipse 2.: ng Xptus in Sptiri sequenti sparaõ viti, et fideles palmitibus: ille fonti, et isti rubulis: q. quy ad my mẽ vitẽ, et palmites dat nalis merito: ita mẽ Xpty, et heris devaõ ad gra, et gloriy dari det detrata malis merito. Ipse 3.: quo pfectior ẽ caõ eo epiqit pfectiores effectus, sd Xptus D. ẽ caõ int creatas pfectima, et dona supnalia si mapa mdona polia pure creata: q.

112 Ad argty dicyo mq. factus ẽ coheres Xpti ab exteco, et ex supponitione Incarnaõis jam facta, et Xpti, quy Deus liõ voluit, sdo mq. ab interno, et ex nãt elevaõis, nõ mq, et ccsa mini, nõ cog. Ad 2g stiaõ, no cog, ng aliud ẽ q. bona gra, et gloria fluant de facto a Xpto, ex cujus meritis nobis oferunt, q. qdq uce pbant solicitudines viti cy palmitibus Ipsa, et longe aliud, q. detrate exigant ab ipso Xpto gudere, et cy eodẽ melte unctant, q. negamus. Ad 3g stiaõ, pmisa mani, dicyo mq. ẽ caõ mania ex nãt rei ad dona supnalia, nõ mq. ex supponitione Incarnaõis, sdo, et nõ cog. 4g cy Deus stinet eminentia eiy effuy, et caõy pfectiõ, nulliq. mdicat merite in ad gloriy productiy, sicdq dona supnalia ex opte doni liralis, et gratuiti ad sui extra requeunt merita praegere, sequt dari eaq pfecti mq donoy supnaliy, quae n si Xptus ad id Deus. Sic Pta coroiy K.K. sentq cy Stia, si Adamus n peccasset, Xptus

vi presentis decreti fuiet, et tm fuiet elevao hois ad gloriq p mia sympelia ex se nata ad obtinendy hunc finp.

113 Obies 3 ex DP authoritatibus; ng Ansel lib 1 cur Deus cap 16 ingt: Indigny foret dno bonitati, q. nãã huma, quo ab ipso Deo exorta ē, in aeterny abiicē in miseriy ob diaboli adtrius hoēs fraudp. Athan lib de Inc Verbi: absurdy, ait, indecoryq. esset ejus opa interire, adq. potiony sub ipsius Oppicis aspectu. D. Aurelius Alero lib 5to Thesauri cap 7 sic: quoniq impecty eē opus Dei n deceret n aliq pthia reparari; nazio Deus hō factus ē: Ait tripliex absurdy ab adversariis stra mg sentq deducit. by ē, q. si Deus abrq. Incarnaoe peccy remiteret peccy maneret inordinaty ut potē n puniry. 2y, q. peccy nulli legi est subty, cy nulla pena ei statuta fuiet. 3iy ē: q. nulla eet distio inter hop peccantq et n peccantq, cy apd Deū utrq. eo do mō se haberet; ps.

114 Ideo DP illiqendos ēe 3 de indignite, et indecentia negava, gatenus fuio valde aveniens, et decens hop reparari p hop, q Deus eet ē locutos fuē ex suppositione decreti decernentis redemptiop mia Incarnaoe, ut censet Cpus cy Dtha, q in 3iy dist 20 q 1a ā 4 ad 2 ait: dicendy, q. Anselmi logi qnty ē ex pte nta supposita dina ordinaoe: v de reparaoe hois p odiny satisfactiop ex vi presentis decreti; alit ipsi DP sibimet stradicoryq; ng D. Ans lib 1 cap 5 opist ad Rom ingt, Dey uty fuisse hoc mio pmissis aliis innumeris modis, qq ad nos libeqdy uti potuisset. D. Ath serm 3 stra Arianos: poterat Deus ē illo adventu Dpti solvere maledictiop.

115 Obi vides, nully ex pdis absurdis interesse ex nãã senta, n hyga ordinao peccati n in avali punitione sistit, sd in dignite ad pang, unde cujus Deus her fus ad punidy peccy. Non 2y; qa peccy quovis pacaderet, et pozzuiq Dei idoriaop n subiaceret invatu 2o legis statuti suplicij; subiaceret tm in alio legis puniva, quq mores. n 3; qa peccator ex divveniret a n peccatore in dignite ad pang, que n deret in n peccatore. Sd p aliis solvendis interest P, misteriy Incarnaois di naziy valde implice nesare medii de facto et in hac pudeat in qua tale misteriy supp revelaty, et sufficienter pmulgaty; minime vo in alia seny pudeat; in qua Deus deceneret n incarnare. Interest 1o Dey poa absoluta poē cuilibet stati naze tiy exigea, et taty extra destruere absq. ulla ipperatione, aut titulo alio pt tituly vulgmi sui doni, quo de ibus cuis pt disponere, ut ipsi placuerit.

116 Dico poa absoluta; ng xta Dtha in 1m dist 17 q 1a ad 2o, Deus nully huit nesaty abiny ad tribuendy rebus creatis tiy sua naturalis exigea, sd n nesaty ex suppositione dini decreti, quo ob puteritudy, ordiny, et coherency pntiy vari decrevit de facto ut author naa haeret p oaty creaty exigeri ppetionaty, nisi q. ob majus ipsius Vni bony expediat ipsiv n atendere ad potius illas frustrare, patrando miracula, quo ad dina gloriq mos spectare videant. Hec ā nesitas ut pote fundata in tali decto ē plusqug malis, cy v methica, quovis sit ad lirq Dei detraop, qua ipse voluit ut author naa se accomodare seny exigeris. Hec ex eo q. Deus invece sumptus, vise psy ā supositione hujus decreti nullo mō v nesaturus, vd plenissime indifferens ad sciuxydy cy igne aplato ad sbustiop, inferas, tyc nully nobis fore certitudiny, aut pbabilitp de sbustione ex suppositione ignis ad passy aplati.

117 Non, squq, ad infas; qa ut nos simus mātr certi de sbustione ignis aplati ad passy statis nobis ē exprea, qua videmus, Dey n incentere ordiny naa, nec rebus exigeas negare, nisi raxime, q. expediat ad dina gloriq. Id circo ad nobis certo prudemus, dy nully hemus in oppoty. Idq inluce de creaty pcibus, mentis, virtutibus, tta, quae lo mos alliciant dina voltq ad sfexydy beneficiy, qua, pecca; imo unice alliciant, cy peccy nullo mō queat allicere ad beneficiy psq tm ā punitione n nesitant Dey, ad oīo indifferenty relinquunt ad sfexendy, ē n beneficiy; ng quoties motiva inclinantia in ung pte spunqunt cy aliis racibus, selingtibus, oppoty, uti accidit in Dei ppt supius dta, met q voltas oīo indifferens, et ab oi nesare expedita.

118 Infertur 3o, et pmorali mxi judicii certitudine ut pote dina lixtati epreca minime deduci moraly Dei nesaty, Sigdy pon judicij mātr certy scipere, qn Deo det hyuum nesaty. Ratio ē; qa ut judicij v prudens, et mātr certy satis ē motivy, aventipdi here moraly oneriop, aut educeq cy evenu, quovis straniy reapse phyce, et mtae stingere valeat. Sic lo de n oversione Pauli, dy ppebat in Damasco, ut Dpti discipulos vinctos duceret in Jerusaly fuisset prudens, et mātr certy apd hoes, visis illis circumstantiis, vi qq Saulus erat spiranis minaniy et cedis in discipulos Dni, ut nabit nemo; atten nulla fuit Dei malitia nesitas ad n oversiony Sauly, et vi Deo plurima est motiva, quae ad illius n oversiop allicerent. Deus ngq. q. sepe aly imprudenta credderet ut aliqd facturus, n sēl illud efficit. Sic Manasp in senectute Deus ad se misericorditer transit, cy dm pditissime vicisset, et multoty plagitioty. Saul; eisdy

de circumstantiis quæ Deputy Duxo matrimonio prægrebat, et ad vas electionis elegit, et sic de aliis. Disp 2° de necessitate Incarnationis ad satisfactionem de condigno

Disp 2ª de necessitate Incarnationis ad satisfactionem de condigno pro peccato.

Sect 1ª, an decretum redimendi genus humanum per condignam satisfactionem necessitaverit Deum ad Incarnationem.

1 Sub alio titulo fuerunt disputatæ ponere scuvoir, inquirendo, an pura creatura potuerit de condigno pro peccato totali satisfacere? Quod quia cum voluntate et gratia Dei esset mera natura ad sequendum finis efficiendi interni, vi cum dictarum mentium multum apta ad hunc finem consequendum, et Incarnatio non cum multum esset requisita ad exhibendum Deo hanc condignum pro peccato totali factione vestri Decreti Dei et gratia redimendi quos humanum pro condigno satisfaciendo necessitatem Deum ad Incarnationem; sicut ita Deum pro aliquo multum nisi pro pura creatura satisfaciendo, quæ tunc condignam satisfactionem attinere, quæ presenti controversiæ finis exit investigare, an Incarnatio fuerit cum multum esset requisita ad redimendum quos humanum pro condigno satisfaciendo? Hinc duplex in presenti instituit quæstio controversia sui; an videlicet pura creatura esset non suppeditans Incarnationem satisfacere valeat de condigno pro peccato totali; an vero creatura esset suppeditans Incarnationem vera B. Dei Genitrix? Hunc de 1° sumus, postea vero de 2° sermonem instituemus.

2 Ad ut clarius in re satis implexa procedamus, Primo 1°, nomine Incarnationis venire in Creatura unione hypostatica Verbi, quæ Patris et Spiritus S.ti cum natura creata, quacumque illa sit, vide humana, vide Angelica; nisi Pia aliqua divina unione Angelica natura, ut Verbum de facto est unitum naturæ humanæ, supposito illud ab dubio posset condignum exhibere satisfactionem pro quocumque peccato totali tum originali, quam personali actuali; de utroque enim instituetur sermo. Primo 2°, Nec nomine puræ creaturæ in presenti controversia creatura et quocumque proprio signo destituta, quatenus nunc stinguendi in stu puræ naturæ, ad ut excluso a quacumque unione cum divina gratia, ornata, et donis cibus supernaturalibus gratiæ, et virtutum, cibumque Dei auxiliis munita. Primo 3, necquidem instituendi de satisfactione de condigno ex toto rigore justitiæ, nec de supabundanti, de qua alibi, sed de aliqua dictarum satisfactionis in ordine ad offensam; ita ut tanta satisfactio mera in ratione compensationis, quanta est injuria in ratione injuriæ.

3 Primo 1°, satisfactionem bifariam sumi potest, et lata, et stricte tale, ita dicitur illa

si cuiusvis satisfacere dicitur, qui in aliquo pene facit, quicumque det. Intuitu, qui ablata restituit ex quo beneficium acceptum vice rependit satisfecisse dicuntur. 2ª est spontanea voluntaria alicui facta pro injuria ipsi lata. Dicit voluntaria, ut a satisfactione differat, quando nati patiuntur damna, quæ debent. Stricta vero satisfactio divina in genere, et idcirco. Æquum, quod mere non adequat offensa gravitatem, sed minus ut proportionem cum offensa, vel remissione dicit, Indigna, quæ requirit majorem adhuc compensationem pro beneficio accepto, vel pro injuria illata. Ubi videre dicitur, quod in satisfactione restituendo, et meritum indeficiendum restituendo respicitur, et jacturam adequatam satisfactio a compensatione offensæ, et exinde pecunia offensa adeque ad valorem satisfactionis attendit dei majore dignitatem satisfacientis, et illius cui fit satisfactio.

4 Differt a merito 1°, quia dignitas meriti pensat ex aliquo cum bono quod acquirit vice premii; dignitas vero satisfactionis pensari debet ex aliquo cum offensa, et pro, cum offerendi. 2° quia meritum tenetur alium facere debitorem; satisfactio vero suppeditat debitum, quod intendit exhimere. 3° quia meritum pro se respicit meredem, et mercedem spiritus; satisfactio honorem, et compensationem illius, cui offerendi. 4° denique quia meritum ex se non suppeditat offensam, vel injuriam quam suppeditat satisfactio. Primo 5, in peccato, quod est auxilium rei, aut æterna legis transgressio duplex potest considerari; alia oppositio, et transgressio ad rem, vel ad naturam, qua talem, et hoc vocari volet malitia; alia oppositio, et transgressio ad Deum ut ultimum finem omnium bonorum, et hoc appellat offensa ratione. Utraque tamen est inseparabilis; aut indivisibilis a re peccati, cum utraque eadem in ordine ad Deum. Non; quia ex peccato mortali stricto pro re offensa dicitur; adeque quoniam aut quia simplicitur peccatum, et quia non dicatur res offensa, vice gratia, vice levis transgressio Card de Lugo et alii.

5 Ratio est 1° contra Cecla, et Faelay viri, et locutus in alio de peccatis, quæ pro nomina offensa dicuntur loquutur. 2° quia nullum est peccatum, quod non est Dei prima fitur, sequitur ex peccato fieri aliquid ad vestra prohibitionis, et legis, quæ quia requirunt ad imitatio et observantia totius boni ultimi. 3° sitar ex dicto S.ti Dis. Alexandri 6° die 22 Augusti 1666, quæ tuque scandalosa, piaculum auxilium offensiva, et erroneum dicuntur in Thesi peccatum physicum, vel morale ex aliquibus diversitatis non tali et recto rationis theologicum vero, et mortale est transgressio totius divinæ legis. Physicum quidem gravem in illo, quod Deum non ignorat, non de Deo actum non cogitat, et hoc peccatum, sed non est offensa Dei, nec peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, Idcircovaing, et pro cense tranda hanc peccati distinctionem usurpari volitum a non principio in hy-

lici, et theologici. His Protaxis, et bene exponis.

6 Ja. Senza asserit, purg creg ingenti qõa ornatg exhibere poe p peccato totali
digna satisfacp adeoq. natig n fuisse Incarnate ex suppositione Deus effecit intentioni
redemptionis humani generis p digna satisfacp. Sta Subtilis Dr in 3ij dist 20, quy sequuntur
Pont, Mastret alii. 2a docet, purg creg infinita qõa ornatg, vi hoc fieri pole, poede
digne p totali satisfacere, ita Conrat disp 3 dub 6, q. de Ssa Virgine affirmare placuit aliqui Sti. apud Camporedem 3 defendit, satisfacp purae creae qõa supernaturaliter ornatae esse sufficientem n p toto debito peccati, sed p deletione peccati maculae, quae superest, sceso Dei auxilio qae exigentiae, atq. adjunctis, quae in statu amicitiae restituerentur, cy ery p peccati Parentum strahimur debitum o peccati carendi amicitiae Dei, sequente q strahimur debitum carendi supno auxilio, quae amicitiae, et justitiae coram Deo aequid. Sta Vasquez Disp 2 c 5 et 6, Hurtado, et A. R. Pizarro t 3 Disp 12. Ja denique senza, nat purg creg quaeqe qae ornatae poe odigna p totali satisfacp exhibere. Sta cont Stegi tyhorta, ty Suarista p sua senza citantes Amp.m et Cpiy.

7 Ego in p duplex assertio mentis aperiae maleri. Prae v mae clo cy Ja
senza; pura crea esse n suppeni Incarnaci negt odigne satisfacere p quacq. totali. Prin p ex SS. Pp testimoniis, ng Basil in psalm 48. Holite hoc nudy ingt, de hoc Dey Jesy xpty, q solusq nobis vbum gpiatio dare pt Dea Chrisost homil 20 in Joanni: excidit nãa nra ea caru, ut restitui n poss, nisi ab illa potentissima manu Aug. in Enchiridio c 108: neq p ipsy liberaremur mediatore hoc Dpty, nisi esset Deus. Fulgentius de Incar et gra capt. nullatenus humana nãa ad aliquendy peccati vulnera atq. idonea fieret, nisi unice Verbi Dei Zanty Leo Papa serm. de Natio Dni. Si n esset Deus hoc n obesset exply, si n esset verus Deus n afferret remedium. Silia hat Irineus, Cirill Jerosol, Hilarius, et plures alii passi ab Sti relati.

8 His ponant CC, appe in Dicilio Ephesino cap 7, q. hat tom 3 Dulcorum, referunt n verba Proch Episcopi Licizeni: uca hoc restabat mali solutio. Hoc, q. peccato debito subjacerent, solvere se n poterant: Angelus vo q. tanty Redemptoris btis ipsi n suppeterent humanae qui redimere negbat. Adrianus Papa Jus hujus nominis in Epistola decretali ad Episcopos Hispaniae sup qdg Aug. verbis mtelicis, et helipandy, ingt in ipso vie mi ipso mtiperni: Divertat tqdp aliq. ephdia vrai.. persuade, q. doctor iste tuperit adoptatos nos ea p qng ipsius p peccata solvere venit: qua vorba ita exponit Petavius, Ly

per: quoniam p ipsum qng nos sumus adoptati, vi ipse secus nobis 22
in adoptionis qa fuit; ac vi dicat: quoniam Deus nos potuit adoptare
p gra, vi ipse xptus adoptatus est in filius Dei naturalis fuit. q. expte
tradit a Cyrillo Jerosolymi, in sacro illa ep hoc verba: quo ipse facto nobis adoptionis filiorum tribuit, vi ipse naturaliter equit, ut sibi haeret?

9 Prin h clo a roe: oe peccati totale ex optu suo hat ea in ultimo ordine
inferioritatis, et maxe gravitatis; vd q. ita ve hat negt aequari p ullu pole obsequia esse n suppeni Incarnaci: Ds negt aequari, adeoq negt humana crea digna p totali satisfacp exhibere. Mar nam n pt; ng cy offensa, ceteris paribus crescat ex majoritate, et excellea pae offensae, et ex inferioritate, et vilitate offendentis, certum e, offensa esse gravior, portare magis strictae, et augnag infinite dignitati Dei; 2da nulla excogitari pt majoritas, et excellea pae offensae, quae quae repit in infinita Majestate Dei; nec ulla excogitare valet inferioritas, et vilitas pae offendentis, quae quae repit in crea ad Dei.

10 Prin min: obiecis, q. sparace ad pg, aut fite ad leve, sive mer
in ordine inferiori, et in roe levis, ex h ipsa roe impos hat, ut posit aequare ad
f. e in ultimo ordine inferioris, et gravitatis, nec q. eidem redditae, negt ea satisfactione digna, et aglis p offensa gravissima eidem pae facta; vd q. ay. pura crea obiecta q. poleparare ad Dey, cui fit, e ad leve, sive mer in ordine inferiori, et roe levis. ad f.

Prin min; ga cia obiecta pura crea, quatenus vinchare infinite multiplicata impossibilitabunt infinite ab obiecta Deo proportionari, et debitis ipsi eri ita proportionat obiecta valoris infinite, alia si xpt D obiecta q. ffeny. pura crea obiecta q. pole simpl mer in ordine inferiori, et in roe levis. Nam ea ea utat, q. ratio obiecti gravis, aut levis desumenda e sparace ad pg, cui fit, ita ut Tulli valde Tertiae obiecta dicit magna; in vo parva, leve reputabit. Ita quia loquit in peccato veniali, q. quantum infinite vinchare multiplicet, et exercat intra sug limeg, simpl in mer in ordine inferiori, et in roe levis.

11 Prin 3 clo: et si oe opus pura crea in roe boni, et honesti n ideo,
et exigitur; tale tm repitur in roe honoris, et obsequii. q. gravitas cuiusq. peccati totalis max e, qua bonitas augeng obiecti a pura crea, de qua e questio exortiti, aut fitedis p si offensa simpl e gravis, et q. aug obiecti fitiis, aut fitedis a pura crea esse n suppente Incarnaci ea ve sparace ad pg plenig negt p alig obiecta talis pura crea cogi, aut ing exhibere satisfacp p offensa illata tm pri, ng bonitas

tas, ut bene notat Cruiz. omens uxiat ex Afri ex Stromite ex Dn. nulla mo-
ralitatis respe Dei, qua spectat magna ee pt in pura crea. Sed obnegy
et honor omnesuiane ex dignitate honorgtis spana ex dignitate honoranti
atq dignitas, et excellea Dei e sipliciter infinita, et excedit simpliciter infinite ep
dignitp, et obnega oia pura crea n suppenti ex via incarnacp. ipsp

12 Praeterea, et sul roborando praedente rdo. hoc p quod mortale
peccatum e ex ver. stemnit valde vix Dei, bonorum. simpliciter infinitum postponi sibi
no vili, et simpliciter finito, nmq oteiey a Dei amatq, et offere ei bona finita, fa-
cit id, quod ipsum naa lumen clamitat, et ex infinitis titulis e Deo debitis; quia
gravitas mali impenet in ultimo ordine superioritis, et quod cum pura
crea obnegy in ordine vinoriorati, et bonitatis, ac p si nulla pura cre
obnegy adequate pt cumq. letali gravitq, sive p ista satisfacere de
digno. Praeterea; nq estimalitas alicuius stemptus sumit ex magni-
tudine boni stempti, et ex vilitate rei, cui postponit, obnega a, et cui tus
estimalitas sumit ex magnitudine pra obnegiuentis; atq bonum q. p. q.
cum mortale stemnit e summum, et summa vilitas. tq stemnitis, quo
rei, cui Deum p ponit, pra eo obnegiti nulla e magnitudo simpliciter.
Mar clarescit in vasallo, q postponens Regi vilissimo mgcipio regem gravis-
me stemneret, secus vo postponens vilissimo mgcipio Regi, et ei ge-
nuflectens ei parum obnegueret, Mix q pt cum negaceat dari pura crea
extra n suppenti Incarnacp, quae dignitatis simpliciter infinite, qui e dignita-
tis pra offensa.

Sect. 2a. Quaestiones adhuc solvuntur.

13 Obiunt 1o authores NPP. cohiis Quaestiones sentia, quae mae parocenari videt
quippe NPP. ro nantes satisfacp adigno ex toto rigore justitiae, minime vo ipsa justitia
rigore, 2o in puro hoc infecto peccato originali, aut realiter de facto, et ex suppositione
dini decreti de n redimendo hos, nisi p merita filii Dei, q. qdm n excludit adi
gno satisfacp ex naa rei, et aeqa ad qm suppositione, et ex eorum PP. docna ma-
deri pt, qa n ve assenum, aliq, quod p Dei hos redemptop fieri n poe, vel
aliq fieri n potuisse, nisi p mortem, et Pasn Xpti. Sic Amor in cap. 8 Christ
ad Hebr dignitatem fuit peccatorum, ut salvari n poemus aliq, nisi Unigenitus Filius Dei moreretur p nobis.

Idq asserit S. Leo Magnus serm. 14 de pace cap. 8 p. t. verbis ne-
e p unus laqueis mortalitatis absolvi, nisi ille, in quo solo innocentia

nata ory, vinceret se ipsi manibus impiorum, atq cerum dicē, P. Paverenere
nesatq mortis, et Pacis, locutos fuisse vi praesentis decreti, et Dta ordinis praesentis
pudea, q. qdm una gutta sanguinis sufficeret ad redemptionem totius generis humani, ut
ait ex Clem 6t extravagante jejuniorum Unigenitus; imo gliber aus amoris Dei,
et quis ppus bonum a Deo Pater superni, et superabundans erat p totius
humani generis redemptione. Ideo de aeqtate, nmdo adversariorum assertio, Ng le nexus,
aliq. PP testimonia illai esse Dta praesentis pudeq; attem alia adeo aptata,
ut praedictum eum hic n ponit, nisi facerent ipsum negatorum. Huiusmodi n testi-
monia relata sec praedicti.

15 Sed ut clarius pedamus, rio ad 1m PP negasse pura crea ex satisfacp
quae est certo sufficiens remedium humani generis redemptionis, et Christi salutis; cum Ofecerum
n s, imo potius a pluribus nat, Xpti satisfecisse ex extricta justitia, idque de
PP. locutos n fuisse de satisfacne ex toto rigore justitiae. Si a loquando de supe-
abundanti, n ideo e, qa de optu satisfacis existiment exregi, sed qa praedi-
gnitatis simpliciter infinite, quae distarat p satisfacp exhibere pt, aliq negat ni-
si supabundanter exhibere. Addit ideo, plures ex PP. locutos fuisse de crea
santa, et nulli peccato obnoxia, ut S. Leo, serm. 4 de Natiu, et serm. 12 de Pas-
chate p verbis: neq. ulla S. mentita potestate Idiotae illate mortis evin
cere. S. Basilius nullum alium posse adigny afferre remedium. Ubi p. 1m nullus alius
q excludit crea ingenti pra habita.

16 Idq docent Augustinus, asserentes id fieri n potuisse p ulla crea,
et Proclus supra citatus in Ephes. excludentes hos originali infecti, quam
originalis, et realis expto. Denique NPP expte docent, neq. ipsum Xpti potuis-
se adigny Christi afferre, nisi esset Deus, ut ostat ex Adrian Pap, et ex D. Gregorio
supra citatis. Hinc pt qd ad 1m recte debeat; nq si id de facto, et ex suppo-
sitione praesentis pudea locuti fuissent NPP, q. ista haereticorum intendebant
vincere Xpti divinitatem, ex solum adigni Christi p letali eorum aeqtate objectam
fore, idque in alia pudea Dta stationis id fieri posset p pura crea, ista Cirill re-
latus in Ephesi contra Nestorium phat, unitis dine pra in Xpto p th verbaque
pacto unum p oibus mortium pusty p oibus Christi exsolvere potuit, ut praetio
cujusdm puri hois ee dicamus.

17 Obiunt 2do dignis satisfacp n sapiu, q pra venia, et pra satisfacien ejus
ren in moali aestimace; aliqm nyqm poet plebejus in nullo cau mentare p phrs. 2

regiæ majestati irrogata; sed verius est, quod in morali æstimatione exparendo injuriæ et satisfactio, adeo tantum fiat in linea honorabilis offensa, quanti æstimatur in linea honorabilis, et sumptuosior satisfactio; quia potest in puro hoc adigna per totalitatem Præterea cum ng si pura creata substantia esset pro statu infinite intensa, quæ potest per nunc supponimus, non esset cum non tanti æstimaretur in linea honorabilis, et sumptuosior obsequium a tali creata substantia, quanti fieret in linea dehonorabilis offensa; sequitur hujusmodi obsequium procederet a pura participante nihil dignum in ordine infinite intensum ng hactenus.

14 Ad argum. non ans; ng cum satisfactio supponat offensam prius, seu dehonorationem per se pro, pro respicit ratione imo dignitatis pro offensa, et satisfactionis. Unde offensa prius regiæ majestati irrogata nunquam a plebeio satis adigne compensari valet, nisi forte ratione maxime utilitatis, quam regi afferret, Quam si plebeius ad servandum Regi vitam, et regnum expenderet se millies discrimine vitæ; quæ mutatio eventus, cum Regia dignitas a plebeio servaretur, ideo in morali æstimatione tanti fieret Regis offensa, quanti est satisfactio; qua regia dignitas labem reparat. Hæc mixtum est, quod id in creatis aliquo stingere valeat, quodque dignitas regia creata accidit, et sita est, adeoque ut Rex cujusque vasalli ope indigere ad sua regia dignitatis servandam, quippe in æstimatione morali magna utilitas apparet honori.

15 Dignitas a dina est infinita, et essentialis nullius creatæ extensive indigens ad ejus servatione, adeo in nullo casu est compensabilis per satisfactionem, quæ non est adignifata a pura infinite dignitatis dina. Hinc ut responsio ad probationem illa creata sita præter creata ornata nunquam excederet limites præ creata, et adignifata præter creata quantumvis infinitas quod ob obsequium ab illa positum non tantum æstimaretur in linea honorabilis, et sumptuosior, quanti fieret offensa in linea dehonorabilis dina; sicut obsequium fieret a pura inferioris ordinis, qui est pura creata adignifata præter creata; offensa vero fieret pura dina simpliciter infinita, et dignitatis creata.

20 Obiunt 3: Deus satisfecit per debitum totius humani generis; sed satisfecit de adigno quod debita totius humani generis erant ad satisfaciendum de adigno; sed creata neutiquam potest adhærere, quod absolute est impossibile, quia creatura dignum non; Deus satisfecit per debitum, de quibus, quæ homo debebat pati, sed non quæ debebat de adigno facere, non non, et dicunt non; sed Deus satisfecit de adigno pro illis, quæ debebat homo pati, et non debebat de adigno facere, sed non non per illis, quæ

debebat pati, et facere de adigno, nonne, et cog. Itaque homo per obedientiam statuit debitum patiendi justa per peccata pœnam, non vero satisfaciendi de adigno, cum hæc satisfactio hinc absolute foret impossibilis. Sed circo nec Deus noti non satisfactionem potest præstare, neque homo Deo illam exhibere teneretur; Unde sed homo potest a Deo puniri propter peccatum quod commisit, ex quo inferet methica jovialitas exhibendi adigna in puro hoc satisfactionem, quo sed debita Deo dari et negare, nisi gratuitus homo nulla Deo inferretur injuria.

21 Instatur fidei usu hominis, qui est Deus, ad plus tenebatur, quam ipse homo; quodque Deus Deo ratione pacti, quo se obligavit ad hominem redimendum tenebatur non sed satisfacere per pœnam, quam homo tenebatur pati, verum quod de adigno per dehonorationem, aut injuriam Deo illata, quam satisfactionem de adigno homo non potest, nec tenebatur exhibere propter meritum ejus impotentiam. Ido cog, ex quo nihil absurdi sequitur, imo, cum Deus est capax hujusmodi obligationis, cujus non exstat homo imaginatur summa Filii Dei ex angustia misericordia, beneficentia data, ut in S.S.P.m. Supremo vocetur exhaustus stupefactus Ambrosius in caput Spiritus Sancti ad Christum; et hoc beneficium, magnum, in infinitum non explicat, quo Deus pristinum homini, Deum servum, Creatorem etiam, ut plus adhuc est in beneficium hunc dum separat, quam cum fecit.

22 Obiunt 4: sicut peccatum mortale est in aliquo ratione ordinis superioris ad perfectum charitatem, ita hæc est in aliquo ratione ordinis superioris ad peccatum mortale quod ita superior est ut alia compensari, adeoque potest purus homo per charitatem perfectam, quæ non est perfecta strictio satisfactione adigna per mortali. Præterea cum obsequium illud quod omnino det culpam et tollit pœnam adignam per illa est adigna satisfactio peccatum, sed perfecta charitas, quæ non est perfecta strictio a puro homine ellicita est hujusmodi obsequium quod Præterea minus ng Doctor Vasquez seneg, quam plures defensant, aut abstinentia perfectus supernaturalis est ipsa satisfactionem justificantem quod Cum ut ng peccatum totale omnino delet per adamnatum, non per adigna satisfactionem sed strictio perfecta non est adamnatum: quod est adigna satisfactio.

28 Disp. ant. quod cog. quia hæc est in aliquo ratione ordinis superioris quod entitatem, sed ant. quod non obsequium, non ans, et cog. Ad probatum disp. magis obsequium illud quod est magis per timabilitatem in ea honoris, et obsequi debet non culpa sed magis puro physice, et per mysterium ponitur cum peccato, non mag, et disp. nyi est hujusmodi obsequium puro physice, et non ipso abolitatem, sed nyi in ea honoris, et obsequi magis æstimatio separare ad offensam, non nyi et cog. Ad minus probatum adhuc transmisso ante, non cog. Illa strictio perfecta, dato quod non satisfactionem, quodque hæc cum totali impossibilitate quæ est naturalis est non ratione suo ho-

nestatis moralis physice sumpta fuit expellens peccatum lethale, non vero roe sua honestatis moralis max sumpta. Hac 2ª natura requiritur ad condignam satisfactionem 1ª non sufficit, atque ex otiatio effecta natura elicita est condigna satisfactio, quia fluxit e gratia otiatione, et satisfactio non vero detur ex supernaturali, vel liza.

24 Sed urgebit aliquis, quod nomine honestatis moralis physice videtur venire, quod honestatis moralis max sumpta in presente intuetur. Ideo in Deuteronomio quaerit pro justificatione, nutritum pro naturali, quod est videranda; sed est impositio physica et offensa, sed impositio moralis et physica, seu impositio, seu honestas moralis physice sumpta est pro fuit expellens peccatum letale, et fuit dicitur ad idiomatum moralis, sive moralis honestas max sumpta consistit in eo, quod opus excitet in Deo placere, et quod excitat offensa, placeat, sive quod aut in estimatione bona non tantum medaris, quanto gratiatis fuit offensa, et tantum cedat in honorem Dei, quantum ejus contemptum cadit offensa, tantumque Deo placet, quantum displicuit offensa, quod fere evenire negat, nisi obsequium sit venia et pro eclipsi dignitatis in gerere moriri et pro offensa.

25 Instat 1º si dixerit esse ratio idonea satisfactionis ad rem fuit justificantis, quod evenit obsequio, et aut otiatio physice videratur, et non evenit max accepto; ad hoc est fluxit et cadit sine pro obsequio supernaturali physice videratur, et max accepto. Nego ma; ma vur otiationi max videratur non venia moralis impositio et peccato lethale, ita nec obsequio, nec aut otiationi, aut caeteris potis physice sumptis venit et peccato mortis impositio, et quod ad my aut otiationis physice videratur non venit physice hoc impositio et lethale, ergo non venit obsequio, aut otiationi, caeteris. Et potis pro justificantis max videratur. Idem ribus potis venit hoc moralis honestatis in ordine ad mercium, et pmy, et physice impositio et lethali, et ribus potis non venit moralis estimabilitas in ordine ad condignam satisfactionem pro offensa.

26 Instat 2º: aut, quia roe obsequii supernaturalis Dei cogit, ut offensam remittat et condignam satisfactionem quod lethali, quod est condignae satisfactionem, nisi ponere obsequium, pecunia pro offensa quod deponere odium justum sceptum ira offensam, ad aut otiationis, dato, quod pro pro justificans roe sua honestatis moralis, et obsequii supernaturalis Dei cogit, ut offensam remittat. Quod dicitur ma; aut, quia roe obsequii supernaturalis physice accepti sumpta, non ma; max videratur idem, et dicitur ma, ad aut otiationis roe sua honestatis moralis max sumpta, non, physice sumpta idem, et non cog. Stat quod condignae satisfactionem est ponere obsequium supernaturale, et liza

non vero physice accepta, sive roe impositionis et peccato lethali, ad minus requiritur, quod tale obsequium et honestatis moralis max sumpta, non ut sum excitet in Deo placere et displicere, quia excitat offensa Dei ut supra dictum.

27 Instat 3º: valor mercionum operis desumit vim condignam ab acceptatione divina et tantum valet aut quantum acceptat a Deo; quod si Deus accepter ay stationis in fine satisfactionis, non quantum ay stationis condignae exhibebit satisfactionem pleniter. Dicitur ama in aut non ama in aut subdicitur, tanquam additione rationis, idem tanquam vis condignaeva, ma, et cog. quia Deus negat acceptare in fine condignae satisfactionis a crea postanda obsequium, quod in estimatione moralis non habet talem vim, et efficit in aut ad satisfaciendum, sive quod cedat in honorem Dei tanto, quantum cadit in ejus contemptum offensa. Supposita in hac efficia, aut vi condignitatis, adhuc Deus mere liz ad acceptandum obsequium in fine satisfactionis et illud potest expedere in alios finis, adeoque condigna satisfactio, aut valor condignus mercionum in aut dependet ab acceptatione divina tanquam a additione expediente fuit ppy cro.

28 Obstatum aureus et in estimatione moralis, et quod potest coaequari multis argenteis, quibus sine dixi ordinis quod hoc dicitur, quia non peccato lethale, et exercitio satisfactionis repetit, non obstat, quoniam potest in moralis estimatione coaequari. Ideo cog, non est aurum, et argentum in roe physica sed dixi ordinis, ita ut in hac roe non veniant, nec potest venire pluralitas multiplicatione, neque coaequari; et nunquam argentum tantae perfectionis physicae intensivae, quanto est aurum in eisdem rebus, et ordinem in estimatione moralis quod potest, sive in ordine ad utilitatem, quemadmodum potest excedere pro ratione principis, at vero et nunquam dignitas creata satisfaciendi non eo quod exercit estimabilitatis moralis et dignitatis principium intuita pro offensa, quia est Deus, ideo nunquam in estimatione moralis aequari potest satisfactio pura cro et offensa divina, et illa nunquam excitare potest in Deo placere aliquid displicere, quia excitat offensa, adeoque quod in estimatione moralis non dixi ordinis

29mi Unde si in creatis, ea quae non ordinis dixi in una linea coaequari possunt in alia, in qua venient roe utilitatis, quia ex ordinatione huius potest aliquid pensare: idem dicitur negat nil dignitatis divina, cui nulla utilitas, aut omodo ex hoc obsequio evenire valeat sic visio beatifica, et natus sine ordinis dixi, vitae unio hypostatica, et visio beatifica, atten roe maxe utilitatis visio beatifica collata quamvis instanti eventuri potest aeterna beatitudine nati, et unio hypostatica visione beatifica, ita ut quis mallet beatitudinem natus in aeternum, quam quam unio instanti Dei videre, et visio beatifica

pica in eternum, nec quicquam mitigari unquam superaq.

30 Obi 6: Nobilis, et Plebejus eadem legem humanam transgredientes eodem modo offendunt Legislatorem humanum, eodemq. modo satisfaciunt, si stricte loquamur solvantur ergo eodem modo vehement Plebejus Ut Prima ea; ng q Deo reddit quantum potest pro injuria illata per peccata plenae satisfacit, cum non teneat ad amplius; sed pro ay Hutricis vera ponit pura creata honoraq Deo debita, quae postulat pro peccatis; ergo Lex mosaica pro peccatis abstulit a Deo non ultimum finem; quippe hunc in creata statuit, ipsumq. Deo postulat; sed pro ay Hutricis statuit in Deo non ultimum finem, ipsum enim plenissime ergo Ofa; ng si pura creata nequeat pro beneficiis a Deo acceptis ausus Deo praemia rependere, si tamen rependat, quas potest, adigne satisfacit pro beneficiis et gratitudinis obligatione: ergo.

31 Disp ant: si deus non respiciat, quae ad dignitatem, et moderamina Legislatoris spectant, sed ant: si respiciat, non ant, et cog. illato a cuja Nobilis, et plebejus eadem legem transgredientes eodem modo offendant Legislatorem humanum, eodemq. modo satisfaciant, eiusque Legislator ti sapae sua lege spectat dutaxat ergo Rex gere regat, adeoque Legis transgressio non est demotiva, et inhonoratica regiae prae; sed tantum infert damnum Regi pacis, quod dandum poena stabilita a Lege satis compensat pro Principis ordinatione. At Deus sua lege imperat ordinat, creatq. tale ad suum ultimum finem, et hoc pro fine ultimato se ipsum, suaq. gloria, ac proinde quaecumq. gravis divina Legis transgressio quae postponit Deum creatae, est demotiva, et inhonoratica divinae dignitatis

32 Ad probatio non omnis; ng si homo reddens quantum potest pro injuria Deo illata adeque satisfaciat, satisfactione lata existente, ideo, quia faciat quantum dat, et potest; non in satisfactione satisfactione stricta, existente in compensatione aequali pro offensa, et injuria illata. Ad minus probandum non constituere, et relatione in aequali inhonoratio, et offensa, sed aequali, non, et cog. Offensa ipsi divina non stat prae in ablatione rei, sed in modo ablationis, sive in contemptu; ideoque non sufficit tantum reddere, quantum est ablatum; sed insuper requirit, quod reddat quod mutuum quod tantum valeat honor in re obsequii, quanti fuit dehonoratio in re offensa. Ad secundum non ant, ng aliud est, quod gratiam, quam potest, rependit pro beneficiis accepti satisfaciat obligationi gratitudinis, quod verum est: et aliud non dicitur, quod satisfaciatur adigne, quod illum a proprio meritum rependentis gratiam.

33 Obi 7: Deus potest pura creata omittere, ut nomine ipsorum elicitat perventum praecepta charitatis ay; atque talis creata tunc satisfaciet Deo digno, cum talis autem est ad maiorem Dei, sive Deo maior tribuerent; quod Lex mosaica non ng si alius Rex offendisset, et legatum misisset, quod ipsum nomine illi obsequium, et veniam pistaret, abulibio Legatus satisfaciet pro aeque a se chyco ellicitq, et maior aeque ei. Nolo mi. Ad probatio secundam, non cog, quia ay Deus pro se, et imperia nostra obsequii, nec satisfacere sibi valeat, Deo nec creat negat nomine Dei ellicere ay charitatis, quo Deo ipsius nomine satisfaciat, et ut in exemplo probatio, quod Legatus post nomine sui Regis alii se submittere, et satisfacere, quia id potest pistaro Regis alii Regi, negat in nomine ipsius Regis ipsi Regi obsequii, et satisfacere; quia Rex non potest sibi ipsi obsequii, et satisfacere.

34 Ob. 8: sunt se hat primum respectu ad poenam, vitae se hat meritum praemium ad demeritum; sed gloria, quae est primum meritorum pura creata est majus bonum, quam malum supplicium gehenae correspondens peccato lethali: ergo illa merita non majus bonum, quam in se malum peccati mortalis. Dicit: Deus magis, et minus bimat, et magis, et minus punit, quo magis placet in obsequio, et in peccato displicet; sed beatitudo, quae primat obsequium justi est majus bonum, quam malum supplicium gehenae, quo punit mortalem: ergo. Disp mg: si operatio fiat modo meritum, et primum, et modo demeritum, et poenam tertio: si operatio meriti fuit in ordine ad placandum Deum obsequium, et demereti quod ipsum indignum, non mg, et dicto mi quam malum supplicium gehenae quod poenam sua, sed mi quod poenam damni non mi, et cog. Ad stricte, non mg, cum Deus in Inferno punit infra dignum quod poenam sua. Prima, quia mortale peccatum non est collicendum ex poena, cuius est meritum, vel dignitas, sed ex bono ordinis gratiae, et gloriae, quae privat, et ex contempti, vice fili, sive virtuali, sive aequivalenti, quod in ipso peccato repit in Deum.

35 Secus Antium ex pecci infinite poenae, et disbluc.

Obiunt 9: si peccatum lethale est ordinem superiorem ad dignitatem pura creata obsequium, quia simplice infinita infinite distans a quacumq. pura creata, sed ita dignitas Obi est in ordine superiore ad quamcumq. dignitatem creatam, ut peccato lethali communicet gravitatem ordinis superioris: ergo ita est pura simplice infinita infinite distans a quacumq. pura creata, ut illi communicet gravitatem simplice infinitam. Prima ea; ng sed offensa mensuratur a dignitate praeoffensa, ita satisfactio a dignitate satisfacientis: ergo sicut satisfactio est infinita, sed dignitas praeoffensa infinita, offensa stricte pro infinita est minus infinita.

36 Ant stat ty ex Philo, ty ex Dtha, ty ex poena [illegible] Deus est?

Etiucoxy ait: ē eny honor in his potius, qui honorem deferunt, quā in eo, q honore
afficit, ex cujus dexera cxty durpit celebre illud effatum: ofensa mā ē in ofenso, sic
honor, in honorante, quippe eadē ratio in ut reg casu regit. Dehas Dpne q fa
ratione ad dny mgt: peccq quandq infinitas hec ex infinitate Majestatis dine. Obi-
ffley quidq infinitas solum indicat Dā peccq n hēre infinitq phycq, sd moralq:
quē ad my logt de mentis Xpti q 20 de Veritate art 3 pbrait: mentia Xpti hēre quid-
dq infinitq ex circumstātiis pria infinita. Prīa fa q 77 art 4 abrotc dit, peccq ē
mā infinitq h verbis: in peccto tuo si aversio ābono infinito, unde ex h parte
peccq ē infinitq, et aversio ad immutabilq, et finitq bonq, et ex h parte peccq finitq
e, tq qa ē finitq habuit obtq, tq qa ista aversio ē aut finitus.

37 Ofar 1: tra immere q xavificans ofenq det ē ordinis superioris ad q
satisfacq ctē, aliqm nec ofensa habet eq superioritatq, sd nulla ē assignabilis fra,
quā supioris ordinis, nisi qua vel si simplic infinitas q fra immere gravificans
ofenq ē simplic infinita. Dā mirq qa id quo fitc p intq deficiente, et reliqua
adunc, deficeret in ofensa gravitas, quē nunc hēt, gravificavit immote, et fra q
sva, sd taliter intendendo pria dinos q. Dā mirq qa pitc deficiente h infinitudine, n ē
in Deo titulus, et motivq ad indignatq adeo gravq stra peccatorq; nq illud mo-
tivq ē sua infinitudo, quē tunc deficeret. Aliunde in hunc n ē tq grave ofende-
re hoc sola estimatione Dei, quē in se, et in estimatione tali.

38 Ofar 2: quicq ignitio peccatoris si in ordine creato, et infimo, Dā in-
pedit, quominus ofensa reponat in ordine supmo, et dino: q nec q si ignio fita
impedire poterit, quominus ofensa in pere moris si infinita. Pariter humana,
et finitudo phyca ad q Xpti Dni n impedit, quominus tales actōes infinite dignificent
ā Vbo, et sint simplic infinite in pere moris: q nec Dei ofensa limitabit, ac men-
suratio mra ā ignioe fita. Urq et cora: ut ofensa si regia n det ē regia ignio ofendi-
tur, sd pria ofensa ignitas: ut ofensa si in supmo ordine n det ignitio ē in ordine
supmo q Xta adversatio, sd pria ofensa ignita: q ut ofensa si infinita n det ē ignio fita,
sd pria ofensa ignita.

39 Ofar 3: quē peccq lethale ex sua nāa, et essea ē postpositio infinite Majestatis di-
ne rū ultime, et fitc ctē, in qua, ortq peccator statuit suū ultimū finē Xta Dēq: sd
hec postpositio negt n ē infinita q. Dan mirē nq postpositio ē mā, ū ē mirē Xta exa-
sq, et magnitudinē rei postposite: q postpositio, in qua ipsa dignitas Dei postpo-
nitur, erit postpositio infinita; sd postpositio infinita negt n ē ofensa simplic infinita q.

Ratio cuy, qa ignio in peccatore ē mera sditio, ut infinita Dei dignitas secq-
dy se totq transfundat in peccq infinitq gravitq: quēadmy in Xpto Dno influxu
physicus humanitis in opaces theandricas ē sditio regnita, ut dignitas Verbi trans-
fundat infinitq valorq.

40 Engraving dificultq, cujus decisio ad tractq de peccis maxe spectat, et
quē authores in varios discurrendi modos distraxit. Hunc ā in presenti, ut
Angli ministramus vestrōis rēo ad arctq ocdendo totq post earq angli rōes, quē
mihi semper mari ponderis visē fuerunt. Eandē sentiq defensant ō nxis Lessius,
Hurtad, Aniscus, Tannerus, Aldrete, Berr, Coninck, et Vivas. Sd dices 1: ex
si lectris stat, unq peccq ē maius alio: q qa peccq n ē simplic infinitq in gene-
moris. Dicqo ans: ē maius alio in ea rōe, in qua n ē infinitq, sdo: in ea rōe,
in qua ē infinitq, no ans, et cog. Sqlē peccq mōle n ē infinitq secundq op qoq ma-
litie, et ofensē, sd sō secundq ea, quē desumit ex pria ofensē dignitē; ad eq
minitq n ē, si illa ofensa, et malitia alia ex parte potint crescere, aut minui.

41 Sic dato ligno lato pede, et infinite longo, et alio lato duobus pedibus,
et infinite longo: illud erit infinitq in genere penes longitudinē, et hoc erit in
genere duplo maius penes latitudinē, qn ideo si maius ex ea parte, qua ē infinitq,
nisi in longitudine. Eni vo peccq si deteraxi pt ē secundq malitiē in seco, quē hēt
ex principiis in secis, nisi ex ignioe, affu, et voluntario, ex qq in seca peccatis
ē secundq malitiē ex seca, quē desumit ex principiis, et circumstātiis ex seca, nq-
pe ex pria ofensa, ex pria offendente, et ex maxi, cui nixi debito, quo offendens
obstringit expa ofensq. Ex 1 cap peccq pt ē maius, aut minus, qatenus, max,
aut min gravitas peccī sumit ex maxi, aut mixi ignioe, ex intentioni, aut
remissioni affu, aut expsioni, aut minus expso voluntario. Gravius eni e homi-
cidq omisq cq plenioni notia, intentioni affu, et magis directo, mpiq expso volu-
tario, quē omisq cq remissa notia Fa.

42 Ex 2 cap: mā, aut min gravitas peccī sumit ex dignioni, aut minus
digna pria, quē ofendit: ex vilioni, aut minus vili pria, quē ofendit; ex pluribus, majori-
busq titulis, qq offendens ē obligatus ofensē. Max geppe ē ofensa mma ā multis stātē
gent, quē tra probatq pg. Gravior ē injuria irrogata Lapi ē propio subdito, quē ab
extraneo, et ab eo q multa accepit beneficia, quē ab alio minus accepisse. Unde ex
h capite peccq dit simplic infinitq, si pria ofensa si simplic infinita. Denq q h pec-
ci infinitudo desumit ex infinita dignitē pria ofensē, quē mā nec infinite

nec supra se excogitari valet, et ex infito excessu vilitatis pro offendentis, gradu tu max id qd e in quocumq. lethale. Sed cum dignitas pro dina supra infinite dignitate cujusvis pro poli creata: ita illius offensio in roe offensae Dei supra finite et offensio poli create pro.

43 Dices 2.: visio, et dilectio beata creata in roe sua beatitudinis e infinita, quivis utraq. respiciat Dei summum, et infinitum bonum: qd parum in peccato. Sed eorum. Nao discrimen e; qa visio, et dilectio creata beata in roe sua beatitudinis her supra se visio, et dilectio beatae increatae, quae infinite max e illa, et ma se patio aliae visiones beatae creatae perfectiores, et perfectiores sed sine in ordine ad Dei. Offensa vero dina in roe offensa, et injuria, vice attentis praedina offensa, et infinito excessu vilitatis pro offendentis, nullum her esse qd ordinis supra se, et infra se infinitae, adeoq. e infinita secundum n. ergo.

44 Dei 3.: vi dignitatis pro dina offensae eet tta, aut gvi tta moralis gravitans offensa in roe simplici infinite Deus odio habet offensam, odio q habet se ipsum sed hoc implicat: qd Pax min si qa n pt odio habere istiusmodi, qm odio habend ostitutiva. 2. qd vi peccati odio habet a Deo ppt infinitam dignitatem pro offensa, a fortiori ista magis odio habet xta illud axioma: ppt qd unuqq. e tale, et illud magis. Ofta ing qd offlat ex fito, et infinito negat ea simplici infinitum: qd. Atqui multae patiuntur mitiores ex qa aliquae statim subjungit: Deus odio omnes prohibita: qd odio habet prohibitum aut dicing legem prohibentem, a qua ostitui denominatio prohibita: 2. prop. prohibitum odio habet omnes prohibita; qd magis odio habet legem prohibentem ppt nam salutem obtinetur e hoc: qd. mra salus e magis hoc, ng ppt qd unuqq. e tale.

45 Reo in nando maj; ng so odio habet id, qd denominat offensa, et de quo veritas, ee opposita. Lepi, et stempty Dei, q. qdm de sua gravitante n verifat. Ad 1. maius pbam reo, id cui ee, qd de cibus ostituit veritas denominatio mali in honoratio, et stemptus; vecus vo qd id n verifat, ut pat in prohibitione legis, quae ostituit obtinuit prohibitum. Ad 2., no assumpt. Etenim plogy so e verum, qd qd pty evenit utriq. eqmd. Sic qa pty amabilitatis regit in mediis per infinite, qa amat mta ppt finem a fortiori amat finem. Ofta vo qa pty odibilitatis invenit id in aliquo peccatum prohibito, et n in sua denominatio, ideo ista odio n habet, secus illa. Ad 3. praeq. reo, offensa n ostari max ex Alig finito in ea linea, in qua e simpliciter max infinita; secus vo in linea, in qua finita ei. Ofta eny mnx in roe infinite ex dignitate dina infinita, et ex infinito excessu vilitatis pro

offendentis, qugvis in alia linea s finita, nempe penes pta invecat, pat in actibus Dei, q. ohyce ss finiti, max a infiniti valoris, et dignitatis.

46 Dices 4.: vi peccati roe dignitatis pro offensa simpliciter infinita eet max simpliciter infinita, tanta eet injuria irrogata Deo, qnta e honoratio illi debita; sed tn n, cy honoratio debita Deo a pura crea n s nisi finita, aliqn tenerent crea ponere honoratio infinitum, et satisfacere de ordine, qd fliy e xta aliti data: qd. Dicop mg: tanta eet injuria, qnta e honoratio illi debita negative, sdo mg: illi debita pove, no mg, et secta mixide honoratio pove debita, no cog. Stag. injuria irrogata Deo n omensuratur cy honoratio Deo pove debita; qa cy honor s in honorante, et offensa in offenso, ideo honor, et dehonoratio n coequantur. Sed qd. omensuratur injuria a dignitate offensi, et a malo, q. vult offendens illi irrogare, deprimendo ejus dignitatem. Unde peccatum Deo injuriosum; qa privat ea honoratione debita, nizy qa ponit inhonoratio indebitum, ac deprimit affective ejus dignitatem infinitum.

47 Dices 5.: vi peccati eet max simpliciter infinitum roe pro dina offensa, merereat op pong poli tam intensive, quam extensive infinitum; sed hoc e falsum; aliqn satisfactio Dei n eet superabundans, ng quadmy peccati mereat op pong poli; ita merita Dei mereantur de fmmy poli: qd. Pax max, no p qcunq. peccati infinitum lethale ridimur incapaces ad qlunq. dona Dei; qd incurrimus debitum carendi quocunq. dono Dei; ng ea sua incurrimus debitum carendi bono, quo incurrimus capacitatem ad tale bonum; sed incurrere debitum carendi quocunq. dono Dei e incurrere de malum, et mereri op pong poli tg intensive, quam extensive infinitum: qd. Dicgo mg: vi peccati eet simpliciter infinitum secundum op xtm malitiae, et offensae, tdo: secundum aliquam tantum xtm, quae desumitur ex dignitate pro offensae, no mg, et cog.

48 Etenim vo peccati lethale qua parte e finitum, mereat so pong finite intensive; qua vo parte e infinitum, mereat pong in infinitum duratum, no quo e poli tali pena nempe vinchate infinita, quae equalet pena charitatis infinitae, atq. aeterna. Sta ut finita intensio xtae praevitati peccati finitae, et aversioni ad creat: aeternitas vo xtae praevitati infinitae, et aversioni a Deo. Dic enim Apocalips 18.: quantum glorificavit se, et inde lis fuit tantum date illi tormentum, et luctum. Ad ppaop dico ans.: reddimur incapaces pae, et max, no: phyce, et remote, tdo, et no cog. Sed p peccati lethale reddimur tantum incapaces max ad bonum debitum; phyce ad qlunq. bonum q indebitum.

49 Etenim peccati n accipit malum ex quocunq. damno, q. potest subito simpliciter caare phyce, et remote, sed ex damno pae, et max imputabili, q tunc fit, qd p pec